

Giới thiệu Mãi Mãi Bên Nhau

Bạn đang thưởng thức một trong những tựa truyện teen hay nhất của tác giả Lilia có tựa đề Mãi Mãi Bên Nhau. Anh gặp cô từ khi còn rất nhỏ, ngay lần đầu tiên gặp mặt đó, anh đã thấy mình bị rung động.

Nhưng rồi cô chuyển đi du học nước ngoài biệt chín năm trời. Những tưởng đã quên được người con gái đó, và rồi ngày mưa sẽ ngừng rơi. Nhưng chín năm sau, cô lại đột ngột xuất hiện trước mặt anh, để rồi làm anh mãi không thể xóa nhòa hình bóng cô trong kí ức của chính mình. Mời các bạn cùng đón đọc truyện nhé.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Tại biệt thự Tô gia...

Hôm nay tổng giám đốc của tập đoàn đá quý lớn nhất thế giới sẽ kết hôn. Rất nhiều các gia đình đại gia, quý tộc, các đại tập đoàn đều được mời đến tham dự lễ cưới này. Thực chất vị tổng giám đốc họ Tô, nói đích danh ra là Tô Duy Minh này không phải là lần đầu tiên kết hôn. Ông đã từng có 1 gia đình đẹp như tranh vẽ, với người vợ xinh đẹp hiền hậu cùng cô con gái 8 tuổi đáng yêu. Thật không may, 1 vụ tai nạn giao thông đã cướp đi mạng sống của người vợ ông yêu quý. Cả Duy Minh và con gái ông đều đã rất sốc và đau buồn, ko lâu sau, ông gặp 1 người phụ nữ khác tên Kiều Uyển Phương. Bà ta tuy sắc đẹp ko bằng người vợ quá cố nhưng cũng thuộc dạng có thể lừa đảo cách đàn ông một cách dễ dàng. Bà ta ko phải thiên kim tiểu thư của tập đoàn nào, danh thế cũng chưa từng nghe qua mà ko hiểu tại sao Duy Minh lại tìm được bà ta. Hình như mới quen nhau 2 tháng là đã kết hôn rồi. Người đàn bà này cũng có 1 cô con gái bằng tuổi con gái ông, tên Kiều Uyển Vi, chỉ kém con gái ông 1 tháng tuổi. Những người đến chúc mừng đa phần là vì tài nguyên và lợi ích riêng chứ không thực lòng chúc mừng.

Trong số những gia đình quý tộc đến có 2 cha con của tập đoàn Lâm thị, tập đoàn lớn thứ nhất trên thế giới về bất động sản và tài chính. Lâm Hạo Phong - con trai của tổng giám đốc Lâm thị - Lâm Hạo Nam thật sự ko hề thích đến dự cái lễ kết hôn nhằm chán này tạo nào, đây chỉ đơn giản là bị cha bắt ép mà thôi. Mới 8 tuổi mà đã toát lên khí chất của bậc vương giả, lạnh lùng ít nói, ai cũng khẳng định mai sau sẽ trở thành 1 mỹ nam anh tuấn. Người người đến bắt chuyện với cậu, nhưng cậu chỉ qua loa nói chuyện lấy lệ vài câu rồi bỏ đi chỗ khác. Thật chán! Không biết khi nào mới được về. Để tránh sự ồn ào, Phong lên ra khỏi đám cưới, đến 1 nơi nào đó yên tĩnh hơn 1 chút. Thế là cậu đặt chân đến 1 khu vườn phía sau biệt thự Tô gia, nơi đây có vẻ dễ chịu hơn nhiều rồi. Cậu khoan khoái thở 1 hơi nhẹ nhõm thì bỗng nghe thấy tiếng khóc nức của 1 cô gái. Phong giật mình, quan sát xung quanh và phát hiện... Dưới gốc cây tử đằng, 1 cô gái nhỏ đang ngồi trên chiếc xích đu trắng mà ôm mặt khóc. Tiếng bước chân loạt soạt trên nền cỏ làm cô bé giật mình, cô ngẩng khuôn mặt xinh đẹp tèm lem đầy nước mắt, để lộ ra hai con mắt đỏ hoe vì khóc quá nhiều theo phản xạ, bất gặp 1 cậu bé đang đứng nhìn cô. Cả 2 quan sát nhau. Phong mặc 1 bộ âu phục màu trắng trông khá chững chạc, mái tóc nâu hạt dẻ và đồng tử cả phê sâu hun hút tương chừng không thấy đáy. Còn cô gái kì lạ bạn 1 bộ đầm xanh da trời, làn da trắng nõn như mặt trăng, mái tóc đen mượt dài ngang vai và đặc biệt là đôi mắt trong suốt, xanh biếc như biển cả. Cô là con lai. Cô gái gạt nước mắt, cất giọng khàn khàn vì khóc quá nhiều nhưng rất lạnh lẽo:

Lễ kết hôn diễn ra ở sân trước

Phong cũng đáp lại bằng giọng không nóng không lạnh:

Tôi biết, và tôi không muốn tham dự lễ cưới đó- và thêm 1 câu - Nên tôi mới ra đây

Cô bé thoáng ngạc nhiên vì lời giải thích của cậu, cô cúi mặt xuống, nói khẽ:

Tôi cũng vậy Rồi cô lại khóc, nhưng không khóc ra tiếng như trước mà khóc 1 cách lặng lẽ, thi thoảng lại vang lên tiếng nức.

Phong hỏi, câu hỏi như 1 lời khẳng định:

Cậu là Tô Hải Lam, con gái ruột của tổng giám đốc tập đoàn Tô thị, phải ko?

Cô gái lẳng lặng ko trả lời. Cậu nói tiếp:

Nghe nói Tô Duy Minh trước có 1 người vợ ngoại quốc xinh đẹp mang quốc tịch Anh, nhìn đôi mắt xanh của cậu tôi cũng đoán được phần nào.

Bấy giờ Hải Lam mới lên tiếng, đáp gọn lòn:

Thì sao?

Cô nên thấy may mắn, vì còn có 8 năm ở bên mẹ, còn tôi... từ khi sinh ra đã không được gọi lấy 1 tiếng 'Mẹ', cho nên hãy thôi sụt sùi đi, tiếng khóc của cậu làm tôi thực sự khó chịu - Phong nói

Cô phủ nhận:

Tôi ko khóc vì mẹ mất, mà là vì... ba tôi. Sao sau cái chết của mẹ, ông lại đi cưới 1 mẹ đàn bà khác, thật ko thể chấp nhận được. Sao ba tôi lại...- Hải Lam ko thể nói gì hơn, tất cả những lời cô định nói ra đều bị chặn lại bởi nước mắt. Hạo Phong sốt ruột nhìn cô, cuối cùng chìa ra 1 chiếc khăn mùi soa, nói:

Lau nước mắt lại và ngừng khóc đi. Đồ mít ướt. Không ai thông cảm cho cậu đâu

hải Lam bắt mắt, nhưng vẫn nhận lấy chiếc khăn mùi soa, nó có hương bạc hà mát dịu làm cô thấy an tâm, thoải mái phần nào. Cô lí nhí phát ra 2 chữ:

Cảm ơn

Sau đó, cô đứng bật dậy, có vẻ đã nguôi ngoai nỗi buồn. Cô đưa tay trả lại chiếc khăn mùi soa thì Phong từ chối:

Cứ giữ lấy. ko cần trả lại

Lam ngần ngừ 1 lát, hỏi:

cậu tên gì?

Lâm Hạo Phong - cậu trả lời rành mạch từng tiếng, như muốn cô khắc sâu cái tên đó.

Khóc môi Hải Lam hơi nhếch lên, nở nụ cười nhẹ:

Hình như lễ cưới sắp kết thúc rồi, mau trở lại đi. Lâm Hạo Phong, có duyên chúng ta sẽ còn gặp lại Sau đó cô quay gót rồi đi, không biết là đi đâu, chắc vào trong biệt thự.

Ban này, trong lòng Hạo Phong bỗng có 1 cảm giác ảm áp lạ lẫm khó tả, tìm cậu dường như chệch đi 1 nhịp. Cậu bất giác nở 1 nụ cười, rồi cũng trở lại lễ cưới. Đến nơi, thấy ba mình hỏi:

Con đi đâu mà lâu ko thấy trở lại vậy? Hại ba suốt chút nữa đi tìm

Cậu đáp nhẹ:

Không có gì đâu ba Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

9 năm sau...

Tại sân bay Bắc Kinh...

Sau 1 đêm dài trên khoang hạng nhất của chuyến bay từ London về Bắc Kinh, thì giờ đây đã là 6h sáng. Sau khi máy bay hạ cánh, 1 cô gái xinh đẹp bước xuống làm người người đều ngoái lại nhìn, nhưng họ chỉ dám ngưỡng mộ từ xa mà thôi. Trên người cô gái trẻ tỏa ra 1 khí tức băng lãnh khiến chẳng ai dám lại gần. Hơn nữa, nhìn qua cũng đủ biết cô là nhân vật con ông cháu cha rồi. Cô gái đó đội 1 chiếc mũ trắng vành rộng có thất chiếc nơ to bản màu xanh lam, cô mặc 1 bộ áo tay lửng màu da trời và 1 chiếc váy trắng muốt dài quá đầu gối, chân đi 1 đôi giày cũng màu trắng. Nhìn cũng biết toàn là đồ hàng hiệu rồi. Theo sau cô là 2 vệ sĩ người Anh lực lưỡng, 2 người họ mặc 1 bộ vest đen và đều đeo kính râm đen. 1 trong 2 người đang xách vali cho cô 1 cách cẩn thận. Cô gái đó ko ai khác chính là Tô Hải Lam - con gái của tổng giám đốc tập đoàn đá quý Tô thị.

Từ khi ba Hải Lam kết hôn với người đàn bà họ Kiều kia, cô đã xin ông cho cô sang Anh quốc du học. 1 phần vì Lam ko muốn sống chung dưới 1 mái nhà với 2 mẹ con kia, 1 phần vì Anh quốc là quê hương của Alisa - mẹ cô. Trong khoảng thời gian đó, Tô Duy Minh vẫn thường xuyên đến thăm và gọi điện thoại hỏi thăm cô, giúp cô ko thấy nhàm chán. Hải Lam còn định sẽ sống hết quãng đời còn lại của mình bên Anh, nhưng tháng trước ba đột ngột đến thăm cô đồng thời giục cô về nước để tiếp nhận toàn bộ sản nghiệp của tập đoàn Tô thị. Tô Hải Lam vốn là 1 người có trí thông minh tuyệt đỉnh, với IQ là 210, cô nằm trong top những người thông minh nhất châu Á nói riêng và thế giới nói chung. Tuy nhiên cô ko có hứng thú với kinh doanh, nhưng nếu ko phải là cô tiếp nhận thì chẳng lẽ lại là con nhỏ ngu ngốc Kiều Uyên Vi!? Vì lí do đó mà cô mới về nước, hơn nữa nếu cô về nước, biết đâu có thể gặp lại cậu bé khi xưa? Nghĩ đến cậu bé tên Lâm Hạo Phong đó làm cô thấy ảm áp khó tả, ắt hẳn bây giờ cậu đã trở thành 1 trang nam tử tuấn tú. 9 năm qua, Lam vẫn luôn nhớ đến cậu, chiếc khăn mùi soa phảng phất hương bạc hà vẫn được cô giữ hết sức cẩn thận, luôn đem theo bên mình. Nếu gặp lại, liệu cậu sẽ còn nhớ cô chứ?

Hải Lam đứng im lặng hồi lâu, cho đến khi 1 giọng nói quen thuộc đầy yêu thương vang lên:

Lam nhi, con cuối cùng cũng về rồi.

Cô ngược đầu nhìn, thấy Tô Duy Minh từ xa đi đến, khuôn mặt rạng rỡ khôn nguôi. Cô cũng cười đáp lại ba:

Con về rồi

Duy Minh hài lòng nhìn con gái, niềm nở nói:

Nào, để ta đưa con về nhà. Di Phuong và em gái con đang đợi con đây

Vừa nghe đến 2 mẹ con tro trên kia, mặt Lam đã đen lại mấy vạch, cô nói với cái giọng âm độ C:

Tốt nhất ba đừng nhắc tới 2 người họ. Con ko vui đâu

Duy Minh thở dài nảo nuốt, 9 năm rồi mà nó vẫn chưa thể chấp nhận 2 người đó hay sao?

Sau cuộc hội ngộ giữa 2 cha con, ông và Hải Lam cùng trở về nhà trên chiếc limo của mình...

Biệt thự Tô gia...

Tô Duy Minh dắt tay Hải Lam đi vào trong nhà, điệu bộ vô cùng ân cần triu mến khiến Tô Uyển Vi rất khó chịu, nói trắng ra là ghen tị. hải Lam vừa bước vào trong thì Uyển Vi chạy đến nắm lấy tay cô tỏ vẻ thân thiết:

Hải Lam tỷ tỷ ~~~~~! Lâu rồi ko gặp, Uyển Vi thực sự rất nhớ tỷ.

Cô đẩy mạnh Uyển Vi ra, làm nó loạng choạng suýt thì ngã nhào ra sàn nhà. Ba cô vội lên tiếng:

lam nhi, đối xử tốt với Vi nhi 1 chút được ko? Dù j cũng là người 1 nhà...

Hải Lam trừng mắt nhìn ba mình, Uyển Vi oan ức khóc nghẹn, Kiều Uyển Phuong vội chạy đến, giọng gay gắt với Lam:

Sao con lại làm thế? Nhớ con bé bị thương thì sao?(Nếu Lam ko phải con ruột của Duy Minh thì bà ta đã cho cô sống ko bằng chết rồi)

Cô thấy cảnh này sao sồn cả da gà, chỉ khinh bỉ nhìn 2 mẹ con nọ:

Buồn nôn. Đừng có chạm vào tôi hay nói chuyện với tôi. 2 người thật buồn nôn - nói xong cô lấy khăn giấy lau sạch tay mình lúc trước bị Uyển vi nắm lấy rồi đi lên lầu.

.....

Biệt thự Lâm gia...

1 chàng trai đang ngồi trong phòng mình đánh máy tính, trên màn hình máy tính hiện lên chỉ chút số và chữ. Đó là Lâm Hạo Phong. Bất giác, anh nhìn ra ngoài trời, nền trời xanh thẳm, giống như đôi mắt của cô gái đó. Hình bóng cô gái nhỏ 8 tuổi vẫn mập mờ trong tâm trí anh. Anh thờ 1 hơi dài. Lần duy nhất anh gặp cô chính là vào buổi tối 9 năm trước. Liệu đó có phải lần gặp cuối cùng?

Năm đó sau khi gặp được Tô Hải Lam, Hạo Phong đã phái người điều tra về cô. Khi mà biết được tin cô đã sang Anh du học thì anh cảm thấy như đã mất 1 cái gì đó vô cùng quan trọng. Vốn anh cũng định sang đó để kiếm cô nhưng Lâm Hạo Nam lại ko cho. Ông lo con trai mình sang bên đó sẽ ko tu trí học hành, ông cũng ko thể theo dõi hoạt động thường nhật của con mình 1 cách dễ dàng được. Vì thế mà mấy năm qua Phong vẫn ở Trung Quốc. 9 năm qua, anh vẫn còn nhớ như in câu nói cuối cùng của cô:Nếu có duyên chúng ta sẽ còn gặp lại

Anh đứng lặng bên cửa kính cường lực, nhìn ra ngoài trời, tự hỏi:

Hải Lam, liệu chúng ta có cái duyên đó ko? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Sáng hôm sau...

5h sáng...

Tô Hải Lam thức dậy đi xuống vườn hoa, ngắm nhìn khu vườn trở về như ngày xưa mà thấy hài lòng. Tại sao lại nói là trở về như ngày xưa, bởi vì hôm qua...

Hôm qua, khi Hải Lam đã cất hành lý sang 1 bên, cô đã lập tức chạy xuống thăm khu vườn đầy những kỉ niệm ngọt ngào giữa mẹ và cô. Ngày xưa, mẹ Alisa và cô thường ở khu vườn phía sau biệt thự nói chuyện, uống trà thư giãn ngắm hoa nở. Mẹ và cô thường ngồi trên xích đu dưới gốc cây tử đằng thủ thi trò chuyện. Nghĩ đến đó lòng cô trở nên ấm áp biết bao. Tuy nhiên...

Khu vườn hoàn toàn thay đổi. Xung quanh toàn những loài hoa màu đỏ rực rỡ. Sao lại biến thành thế này?!?! Theo trí nhớ của Hải Lam, khu vườn chỉ trồng các loại hoa màu trắng và xanh dương thôi mà. Cô nhớ như in tên và vị trí của chúng, sao bây giờ... Cô gọi:

Bác Mục đâu rồi ?

Nghe thấy tiếng gọi, quản gia Mục vội ra ngoài vườn. Quản gia Mục là quản gia trưởng trong biệt thự, đã làm cho Tôn gia lâu năm. Ông đã ngoài 50 tuổi, là 1 vị quản gia vô cùng trung thành. Từ nhỏ, ngoài ba và mẹ ra thì Hải Lam cũng rất mến ông, và ông cũng rất mến cô. Quản gia Mục nhìn Hải Lam mặt đang đanh lại vì giận dữ rồi nhìn khu vườn khoe choét màu đỏ, hiểu ý liền giải thích:

Hải Lam, từ khi cháu đi du học thì Tô phu nhân và Tô nhị tiểu thư đã thay đổi hết cây kiểng trong vườn, chỉ giữ lại mỗi cây tử đằng này thôi. - Ông ko dùng kính ngữ với cô, cô cũng ko ghét điều đó.

Hải Lam sa sầm mặt mày:

Ba cháu ko phản đối gì sao?

Ông điềm đạm giải thích:

Thực ra lão gia lúc đầu cũng không muốn, nhưng Tô nhị tiểu thư cứ làm nũng nên...

Hải Lam khoát tay ra hiệu bảo ông ko cần giải thích, bấy nhiêu đó là đủ hiểu rồi. Cô chỉ ra lệnh:

Gọi thợ làm vườn đến, cháu muốn thay đổi lại toàn bộ cây kiểng thành 2 màu xanh và trắng. Càng nhanh càng tốt. Bác Mục, chắc bác vẫn nhớ rõ tên và vị trí từng loài hoa chứ?

Quản gia Mục trả lời hiền hậu:

Tất nhiên là nhớ

30ph sau...

2 chiếc xe tải đậu trước cổng biệt thự, mang theo xuống biết bao loài hoa màu xanh dương và trắng. 2 mẹ con nọ tò mò, cả ông Tô Duy Minh cũng tò mò nhưng chỉ lén sau, ông hiểu ngay rằng chính con gái ông làm chuyện này. Duy Minh lo lắng, ông quên mất nói chuyện cây vườn bị thay đổi, chắc giờ Lam nhi giận ông lắm.

Tô Duy Minh và 2 mẹ con trơ trên kia ra ngoài vườn. Tô Uyển Vi nhìn từng bông hoa đỏ thắm mà nhỏ rất thích bị chuyển đi, tức tối lên tiếng:

Hải Lam tỷ, khu vườn đẹp thế này mà tỷ lại nỡ...

Uyển Vi chưa kịp nói hết câu, Hải Lam đã bước đến trước mặt nhỏ, cho nhỏ 1 cái bạt tai. Uyển Vi bàng hoàng, rồi lại mếu máo. Kiều Uyển Phương tức giận:

Hải lam, con quá đáng

Tô Hải Lam trừng mắt nhìn bà, ánh mắt tràn đầy giận dữ, xung quanh người tỏa ra hàn khí khiến bà ta lập tức im miệng, lạnh sống lưng. Duy Minh đến bên cô nói:

Lam nhi, ba xin lỗi vì không nói trước, nhưng ba ko cố ý...

Còn ko cố ý? Ba còn nghĩ cho mẹ nữa ko? Ba có còn biết tôn trọng con và mẹ ko? - Hải Lam phẫn nộ, ánh mắt đầy thất vọng nhìn ông làm ông thấy mình càng ngày càng có lỗi với con gái ruột của mình. Quả thật, 9 năm qua, ông đã ko quan tâm đến Hải Lam rồi.

ba, ba xem Hải Lam tỷ bắt nạt con... Hừc...

Tô Duy Minh nghiêm giọng:

Vì nhĩ, con thôi đi. Nếu muốn ba sẽ cho người đặt mấy cây hoa đỏ này ở chỗ khác

Kiều Uyên Phương tuy cũng ảm ức trong lòng nhưng ko nói gì, bà ta biết lúc này ko nên chọc giận ông, ông bây giờ chỉ nghe theo Hải Lam thôi.

Kết thúc hồi tưởng...

Tô Hải Lam nghĩ đến chuyện hôm qua mà còn thấy tức. Cô lúc này đang ngồi bên chiếc bàn tròn màu trắng mà gia nhân chuẩn bị cho. Lâu ko về, cô muốn thưởng thức bữa sáng ở đây. nhưng.. sao lại có 1 chiếc ghế trắng thứ 2?

Thắc mắc đó nhanh chóng được giải đáp. Một lát sau ông Tô Duy Minh đến bên cô, nhìn cô triu mến. Ông muốn làm lành với con gái. Ông gọi thân mật:

Lam nhi...

Cô vẫn tỏ thái độ lạnh lùng:

ba ra đây làm gì?

Duy Minh ngồi xuống chiếc ghế trống, nói một cách đầy ăm năn:

Ba muốn xin lỗi con, chuyện hôm qua...

ko sao, con cũng thấy mình hơi quá lời, nhưng lúc đó con thật sự rất giận - Cô nói, mặt hơi dịu xuống

Duy Minh thở phào 1 hơi. Ông cứ lo con gái sẽ dỗi dài dài. Chẳng lâu sau, người hầu đem đến cho 2 người bữa sáng, đó là món Pudding a la mode. Món mà cả 2 người, và mẹ Alisa rất thích. Cô hài lòng nếm thử, rồi khen:

Tay nghề của bếp trưởng Trần đúng là ko hề sa sút. Qura ko hổ danh đầu bếp do đích thân mẹ chọn

Ông cười cười với con gái, nói:

Lam nhi, tối mai ba sẽ tổ chức 1 bữa tiệc mừng con về, đồng thời cũng thông báo sẽ giao lại toàn bộ sản nghiệp cho con

Hải Lam hơi nhướn mày, rồi cười mỉm:

Vâng!

.....

Biệt thự Lâm gia...

Lúc này Lâm Hạo Phong đang ăn sáng cùng ba của mình - Lâm Hạo Nam. Đang ăn, ông Lâm Hạo Nam nói:

Tối mai, Tô Duy Minh sẽ tổ chức tiệc mừng con gái ruột của Tô gia về nước, lúc đó ba có việc, con đi thay hộ ba nhé!

Hạo Phong đang ăn thì dừng lại. Tối mai... anh có nghe lầm ko? Vậy là sắp gặp được cô rồi? Ông nhìn con trai mình, hỏi:

Con không muốn đi à?

Hạo Phong vội vàng xua tay:

Đâu có, con rất muốn đi ạ! Con... khá tò mò về vị tiểu thư họ Tô kia...

Lâm Hạo Nam trầm mặc nhìn con trai mình. Hạo Phong tuy ngoài mặt tỏ vẻ không có gì, nhưng trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Cô ấy sẽ lại xuất hiện. Lòng anh hiện tại nóng như lửa đốt, mong sao tối mai đến nhanh nhanh. Anh vô thức nở nụ cười nhẹ làm Hạo Nam hơi khựng người.

Tô Hải Lam, cuối cùng cũng gặp được em rồi. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Chiều hôm đó...

Tô Hải Lam và Tô Uyển Vi cùng đi mua đầm cho buổi tiệc tối mai. Vốn dĩ Hải Lam định đi 1 mình, nhưng Uyển Vi ko biết từ đâu chui ra đòi đi theo. Cô định đuổi nhỏ đi nhưng cuối cùng chọn cách im lặng. Đôi co với loại da mặt dày này thực sự chỉ đang tự hạ thấp bản thân mà thôi. 2 người cùng ngồi trên 1 chiếc limo, Uyển Vi thích thú ngắm nghía chiếc xe sang trọng, bộ dáng thật chững chạc. Còn Hải lam im lặng lấy mp3 ra đeo vào nghe nhạc, hoàn toàn coi đũa em gái kia tâng hình làm nhỏ khó chịu.

30ph sau...

Cả 2 chị em đặt chân xuống 1 shop thời trang sang trọng, nổi tiếng của nước. thấy chiếc limo đậu trước cửa hàng, ai cũng đoán được rằng người trên xe chắc chắn ko phải loại tầm thường. 2 cô gái bước xuống nhưng khí chất mỗi người khác nhau 1 trời 1 vực. 1 cô gái đang đưa mắt káo liên quan sát cửa hàng, trông không có gì nổi bật. Tuy nhiên cô gái có đôi mắt xanh thẳm lại toát lên khí chất cao quý, lạnh lùng, lại còn rất xinh đẹp nữa chứ. Cô vừa bước vào đã có người ra chào hỏi:

Vị tiểu thư này, tiểu thư đến đây là muốn mua gì?

Cô cất chất giọng trong trẻo pha đầy hàn khí:

Đầm dạ hội.

Chị phục vụ đó mau mần:

Vâng, tôi đã hiểu, mời tiểu thư đi theo tôi

Tô Uyển Vi thấy mình bị bơ đẹp thì nghiêng răng ken két tức giận, cô ta gắt lên:

Này, tôi cũng là khách, sao không ai đón tiếp tôi mà chỉ có mỗi chị ta?

Nhân viên cửa hàng nghe thấy thì tỏ ra lúng túng, chị phục vụ kia còn lúng túng hơn. Chị ta hỏi:

Vị tiểu thư đây là...

Uyển Vi thấy có cơ hội liền vênh mặt tự đắc, rõ là kênh kiệu:

Nghe cho rõ, tôi là thiên kim tiểu thư của Tập đoàn đá quý Tô thị, biết điều thì hãy...

Nhỏ chưa dứt câu thì đã bị Hải Lam chặn họng:

Bỏ ngay thái độ đó đi. Đừng làm mất mặt ba.

Chị... - Nhỏ vừa ức chế vừa ghen ghét, không biết nói gì hơn khi thấy Tô Hải lam trừng mắt nhìn mình. Ngay sau đó Hải Lam bồi thêm 1 câu khiến nhỏ càng điên tiết hơn:

Rác rưởi cũng chỉ là rác rưởi. Dù có khoác cái danh Tô nhị tiểu thư vào người đi chăng nữa thì rác rưởi vẫn là rác rưởi

Ngay sau đó cô đi trước mà không thèm nề nang gì Uyển Vi, làm nhỏ vừa tức vừa xấu hổ. Một vài khách hàng và nhân viên bụm miệng cười, họ quả thật bất ngờ vì 2 thiếu nữ này là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Tô thị, nhưng xem cảnh vừa rồi thật sự quá đặc sắc.

Tô hải Lam và Tô Uyển Vi cùng ngồi trong 1 gian phòng rộng lớn, tất nhiên là trên 2 cái salon hàng hiệu khác nhau. So với cô em đồng đảng chanh chua, thì nhân viên có vẻ coi trọng người chị hơn. Họ không ngừng giới thiệu các bộ váy đẹp để nhất cho Hải Lam, nhưng cô chẳng ưng ý cái nào. Trong khi đó Uyển Vi đã chọn được bao nhiêu, không biết nên mặc cái nào. Bộ nào cũng rõ cầu kì diêm dúa. Hải lam cất giọng:

Có bộ nào màu xanh dương không? Đừng màu mè quá

Các nhân viên nhìn nhau, rồi 1 người, có vẻ như là quản lý trưởng, vì ai cũng sợ bà ta hết lên tiếng:

hay tiểu thư thử bộ này xem, tôi nghĩ nó sẽ rất hợp. - rồi bà ta chỉ vào 1 nhân viên:

Cô, đi lấy sản phẩm mới nhất của cửa hàng ra đây

Nhân viên đó đơ người vài giây, rồi lập tức đi lấy. Một lát sau, nhân viên đó đem ra 1 bộ váy màu xanh dương rất đẹp. đó là một bộ đầm hở vai, có đính những viên trân châu nhỏ sáng lấp lánh ở đuôi váy, phần váy còn được trang trí những con bướm màu xanh tuyệt đẹp. Cô lấy tay chạm vào 1 chút, chất liệu vải rất thoải mái. Bà quản lý trưởng hồ hởi khoe:

Tên nó là Điệp lam Vũ, rất hay phải không ạ?

Cô cười nhẹ tò ý hải lòng:

Gói bộ này lại, tôi mua

Uyển Vi kêu lên:

A! Bộ đấy đẹp quá! Tôi cũng muốn có!

Bà ta bối rối đáp:

Thưa tiểu thư, chỉ có 1 bộ duy nhất thôi

Uyển Vi thất vọng, kể trề môi, cảm giác gạnh tị lại nảy sinh. Hải lam trừng mắt nhìn nhỏ, nhỏ cũng sợ quá mà không dám nói thêm gì.

2 người rời khỏi cửa hàng, bà quản lí còn mời mọc hải Lam có dịp thì ghé thăm.

.....

Một lúc sau... Sau khi 2 chị em họ Tô ra đi...

lâm Hạo Phong đến cửa hàng, khí thế cao ngạo. Anh phải đi mua trang phục để mai dự tiệc. mọi người trầm trồ ngưỡng mộ, 1 nhân viên buột miệng:

Hôm nay là ngày gì mà toàn gặp khách hàng xịn. Vừa nãy 2 vị tiểu thư họ Tô đến mua thì bây giờ lại đến vị thiếu gia này. lời nói đó vào tai Phong, anh vội hỏi:

Này, anh vừa nói gì?

Sau khi anh phục vụ kể lại mọi chuyện thì anh mới biết Lam vừa đến. Thất vọng, biết vậy anh đã đến sớm hơn rồi. ông trời đúng là biết trêu đùa. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Sáng...

Tô Hải Lam thức dậy muộn hơn mọi ngày. Thường thường, cô ngủ nhiều nhất đến 5h. Nhưng hôm nay dù chuông điện thoại đã reo lên báo thức, nhưng cô vẫn không thèm ngồi dậy. Hải Lam cảm thấy đầu mình nặng trĩu, khắp người mệt mỏi, lại còn thấy lạnh lạnh trong mình. Cô nhìn giờ đồng hồ, 6h hơn rồi. Cô rất muốn ngồi dậy, nhưng cái thân phận chủ lại không muốn. Thật mệt quá! Cô than thở.

Cốc!Cốc! Tiếng gõ cửa. Hải Lam mệt nhọc đáp:

Ai vậy?

Lam nhi, là ba. Ba vào trong được không?- Tô Duy Minh nghe giọng con gái mình thấy uể oải khác thường, đã lo lắng sốt vó. Cô trả lời yếu ớt:

Ba vào đi ạ. Rồi cô gắng gượng ngồi dậy.

Ông mở cửa phòng, thấy bộ dáng mệt nhọc của cô thì lại càng lo lắng hơn, vội hỏi:

Lam nhi, có vẻ con không khỏe trong người

hải Lam im lặng không trả lời. Nghĩa là cô không phủ nhận. Ba đã nhìn thấy bộ dáng này của mình rồi mà vẫn nói mình không sao thì giả tạo quá.

để ba gọi bác sĩ. - duy Minh sốt sắng

Rất nhanh sau đó, một vị bác sĩ chuyên nghiệp đã có mặt. ông ta là người ngoại quốc, đi theo ông ta là 1 người Trung Quốc để phiên dịch. Một lát sau, ba và Hải Lam biết rằng cô bị sốt cao. 38,9 độ C! Đúng là ốm thật rồi. Cô nhắm mắt, mọi chuyện đang yên đang lành thì tự dưng 1 cơn sốt cao kéo đến. ông Duy Minh phàn nàn:

Thật tệ quá! Lam nhi bị ốm đúng ngày ba mở tiệc mừng con trở về. Biết làm sao đây? Thiệp mời đã được gửi hết rồi

Kiều Uyển Phương và Tô Uyển vi đứng 1 bên, hay tin Hải Lam bị ốm không tránh khỏi vui sướng trong lòng. Uyển Vi nhanh nhẩu:

Ba, ba yên tâm. Để con tiếp khách thay chị

Ông thờ dài:

con biết nghĩ cho chị mình là tốt, nhưng Lam nhi mới là nhân vật chính của bữa tiệc

Uyển Vi bùi môi. Nhỏ có gì không bằng cô chứ? sao ba chỉ nghĩ cho cô ? Hải Lam suy tư 1 lúc, mọi người không biết cô nghĩ cái gì. Ông tô Duy Minh xoa đầu Hải Lam dịu dàng nói:

Thôi, con cứ dưỡng bệnh cho tốt. bữa tiệc ba ắt có cách xoay sở

Cô nhìn ba mình bằng đôi mắt xanh thăm trong suốt, như đang muốn thăm dò ông, đầy nghi hoặc. đồ bệnh đúng vào ngày trọng đại này, dù ngoài mặt không có biểu cảm gì nhưng trong lòng đang tràn đầy áy náy. dù đó không phải lỗi của cô.

.....

Ở 1 biệt thự đồ sộ sang trọng khác...

1 cô gái đang ngồi trên bàn làm việc, trên bàn là những bản thiết kế trang phục do chính tay cô gái đó tự vẽ lấy. Cô chính là Kim Nguyệt Thu - con gái cưng của Kim Văn Chính- tổng giám đốc tập đoàn thời trang Kim thị lớn nhất thế giới. Cô tuy vẫn còn đi học nhưng đã là 1 nhà thiết kế thời trang tài ba, lại còn là 1 cô gái dịu dàng nên được mọi người cảm mến, kính trọng. bây giờ cô đang nghe điện thoại của 1 người, với tâm trạng khá bức tức:

Quản lý trưởng, sao bà có thể tự tiện trao bộ đầm Điệp Lam Vũ cho người lạ mà không có sự cho phép của tôi?

Bên đầu dây điện thoại, 1 người đàn bà trung niên đang trong tình trạng vô cùng bối rối và sợ hãi, đó chính là bà quản lý của shop thời trang lần trước Hải Lam và Uyển Vi đi mua sắm:

Xin... Xin lỗi Kim tiểu thư, tôi... tôi không hề biết...

Biết với ko biết!? Có biết đấy là bộ váy tôi tâm đắc nhất không? - Nguyệt Thu đang ở trạng thái vô cùng vô cùng tức giận. Cuối cùng cô cũng chỉ biết thở 1 hơi dài bất lực. đã bán thì không thể lấy lại được nữa rồi. - nói, bà bán nó cho ai?

Bà ta trả lời ngay:

Dạ thưa, là Tô đại tiểu thư của đại tập đoàn đá quý To thị

Nguyệt Thu ngạc nhiên trong chớp lát. Không nói không rằng mà cúp máy luôn. tô đại tiểu thư Tô Hải lam ư? Chẳng phải tối nay cô sẽ phải đến dự buổi tiệc của cô gái bí ẩn đó hay sao? Trong mắt cô nổi lên 1 tia hứng thú. Nghe đồn vị tiểu thư đó rất xinh đẹp, đẹp đến nỗi hoa nhường nguyệt thẹn, là con cưng của tô Duy Minh. càng lúc cô càng tò mò. Có người đẹp hơn cả cô ư? Nếu được cô rất muốn được gặp vị tiểu thư bí ẩn đó. Mong cho buổi tối đến mau nhanh, để cô còn chiêm ngưỡng nhan sắc của cô gái đó.

.....

Tôi...

Một khách sạn 5 sao cao cấp đã được Tô Duy Minh thuê toàn bộ Bữa tiệc đã được chuẩn bị rất kỹ càng. Tiếc rằng con gái ông lại không thể đến được. Người đến tham dự toàn là những người có máu mặt. Ai ai cũng đến, vì rất hiếu kỳ về vị Tô tiểu thư kia. Chưa hề thấy báo chí nhawcs đến cô ta lần nào. Tất cả chỉ có tin đồn. Trong lúc này, lâm Hạo Phong đã đến từ lâu, thậm chí là rất sớm. Anh muốn nhanh chóng gặp lại người con gái mà anh mơ thấy không biết bao lần. Đây có thể gọi là trùng tiếng sét ái tình cũng được. Trong tất cả khách mời, anh chính là chàng trai tuấn tú nhất. Vừa xuất hiện đã cựa đồ biết bao trái tim thiếu nữ. rất nhiều phụ nữ đến bắt chuyện với anh, mong anh chú ý mình dù chỉ chút ít. Nhưng anh ngó lơ tất cả làm biết bao người thất vọng. Và 1 cô gái nữa, nhan sắc phải gọi là nghiêng nước nghiêng thành. Đúng là thiên thần trong mắt đàn ông.

một lúc sau...

Gia đình họ Tô xuất hiện...

Nhưng ai cũng phải thất vọng. sao không thấy vị tiểu thư kia, tất nhiên ko ngoại trừ Hạo Phong và Nguyệt Thu. Ông nói to đồng đạc:

rất mong chư vị thông cảm. Con gái tôi vì đột ngột đồ bệnh mà không thể đến dự tiệc được. Thành thật thứ lỗi

Ko ai có thể kiềm nổi thất vọng nào nề. Xem ra chuyến đi này là công cốc rồi. Tiếng xì xào đã bắt đầu nổi lên. một người còn buột miệng nói:

Bệnh gì chứ. Chắc là xấu quá ko dám lộ mặt.

câu nói đó lọt vào tai Tô Duy Minh làm ông tức điên. Một lát sau có 1 tiếng Nói Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Khi thấy gia đình họ Tô đi vào, ai ai cũng tự giác im lặng, vì nhiều cảm xúc, hồi hộp, tò mò, hiếu kì. Nhưng cuối cùng họ lại thất vọng trần trụi khi ông Tô Duy Minh phán 1 câu xanh rờn rằng con gái mk đồ bệnh ko đến đc. Nhân vật chính ko đến!? Bộ tính troll nhau à!? tất cả đều hự hửng. Tô gia đúng là quá đáng. Nhiều người phải bỏ cả công việc quan trọng của mk để đến xem mặt vị tiểu thư thần bí kia. Kim Nguyệt Thu biết cô gái đó ko phải cố ý tránh mặt, nếu ko thì đã chẳng có đi mua váy dự tiệc rồi. Còn Lâm Hạo Phong, có thể khẳng định anh là người thất vọng nhất. Chính anh đã mong ngóng từng giây từng phút cho đến tận tối hôm nay, anh vừa thất vọng vừa lo lắng. Có đúng là cô đồ bệnh thật ko? nếu là thật thì anh phải đến thăm cô bằng cách nào? Trong lúc mọi người đang thờ dài thườn thượt vì tuyệt vọng thì 1 tiếng nói trong trẻo vang lên ngoài cửa:

Thật xin lỗi! Đã để các vị phải chờ lâu.

Mọi người ko hện mà đồng loạt quay đầu ra phía cánh cửa, để rồi mà sững sốt...

.....

Một lúc trước...

Tô Hải Lâm tuy đã đỡ hơn nhưng thật sự vẫn còn đang sốt cao, vẫn cảm thấy mệt mỏi vô cùng. Ba và 2 mẹ con kia đã đi được 1 lúc. cô đang trầm mặc suy tư. Thật sự là ba sẽ giải quyết được mọi việc chứ?

Cốc! Cốc! Tiếng gõ cửa phòng vang lên làm cô bừng tỉnh:

Hải Lam, bác vào được chứ? - Đó là tiếng nói của Mục quản gia.

bác vào đi. - giọng cô đều đều.

Quản gia Mục buroc vào, trên tay là 1 khay đựng thuốc uống và 1 bát cháo nóng hổi do bếp trưởng Trần đích thân nấu. Mục quản gia hiền từ nói:

Hải Lam, cháu hãy ăn bát cháo này trước, sau đó phải uống thuốc ngay.

Cô nhìn ông với đôi con ngươi xanh thẳm trong veo, vẻ mặt như muốn nói gì đó. Mục quản gia quan sát cô hồi lâu, nhưng chỉ lặng im ko nói. Khó khăn lắm, Hải Lam mới lên tiếng được:

Bác Mục, cháu muốn đến bữa tiệc

ông hơi ngạc nhiên, ông đoán được điều mà cô định nói, nhưng ko nghĩ cô lại nói ra thật. Mục quản gia từ tốn đáp lại:

Hải Lam, cháu ko thể.

Cô vẫn kiên quyết giữ nguyên ý định:

Ko được. Nếu cháu ko đi thì sẽ có rắc rối lớn

Ông lại nói, giọng pha chút vẻ bất lực:

Lão gia sẽ giải quyết ổn thỏa

Tô Hải Lâm nghiêng chặt răng, vẻ không cam tâm

Nếu như cháu ko đi, thì thể diện của ba cháu ở đâu? Thể diện của Tô đại tiểu thư ở đâu? Thể diện Tô gia ở đâu? là người của Tô gia, là con của ba, cháu ko thể khoanh tay đứng nhìn. Chỉ là sốt một chút thôi, cháu vẫn có thể đi

mục quản gia nhìn cô dăm dăm, biết là lão gia sẽ ko đồng ý, nhưng một khi Hải lam đã quyết chuyện gì thì sẽ làm cho bằng được. cái này ông ko quản nổi. ông chỉ là phận tôi tớ, ko có lão gia ở đây thì cô chính là chủ của căn nhà này. Haiz... hết cách rồi. Ông nói với vẻ bất đắc dĩ:

Vậy cháu hãy chuẩn bị đi, kéo ko kịp

Tô Hải Lam ánh lên 1 tia mừng rỡ nhưng ngay lập tức thu hồi lại. cô nhanh chóng sai người hầu chuẩn bị trang phục. mệt thật! Chỉ cần cố gắng 1 lát thôi, ko được mệt mới!

.....

Hiện tại...

Khách nhân nhìn thiếu nữ xinh đẹp đứng trước cửa. Đây... chẳng lẽ nào là...

Tô Hải Lam bước từng bước trông thật quyến rũ, kiều sa. Mọi người tự khắc tránh đường cho cô. Tim 1 chàng trai nào đó đang đập rộn ràng, còn cô gái nào đó cũng đang ko khỏi bất ngờ. Hải Lam t5 trong bộ đầm xanh dương trông đẹp biết bao. Bộ đầm Đệp lam Vũ do chính tay Kim nguyệt Thu thiết kế trông thật tinh xảo. Lớp vải mềm mại, những viên trân châu cùng những con bướm xanh lam trên váy lấp lánh dưới ánh đèn. Cùng với người con gái tuyệt đẹp là cô chính là 1 sự kết hợp hoàn hảo. Làn da trắng nõn như mặt trăng, mái tóc đen dài óng ả, 1 vài lọn tóc được cột sang 1 bên và được cố định bằng 1 chiếc kẹp tóc hình con bướm làm từ đá sapphire trông thật tuyệt. Mấy sợi tóc nghịch ngợm xõa xuống bộ xương quai xanh tuyệt đẹp thật khiến đàn ông chết mê mệt. đặc biệt nhất là đôi mắt xanh thăm trong suốt, thật đẹp mà cũng thật 'lạnh'. Cô như 1 thiên thần băng giá, đẹp mà tàn nhẫn, tàn nhẫn mà đẹp. Quả nhiên hôm nay có mặt ở đây đúng là 1 lựa chọn đúng đắn.

Tô Duy Minh nhìn con gái tròn mắt kinh ngạc:

Lam nhi... sao co... sao con lại đến đây? con vẫn đang ốm mà?

Cô nói với ba, mặt vẫn lạnh băng nhưng có pha chút dịu dàng:

Con khỏe rồi mà. Ba đừng lo - Cô nói, và bước đến trước mặt ba mình, đứng ngang hàng cùng ba. Rồi cô lại cầm lấy micro:

Thành thật xin lỗi. Hôm nay đúng là tôi có chút mệt mỏi trong người nên đến trễ. Mọi người cũng đã biết mặt tôi cũng như biết mục đích của bữa tiệc này rồi. mong mọi người sẽ có những giờ phút vui vẻ. - Hải Lam kết thúc bài diễn văn ngắn gọn của mình bằng 1 nụ cười nhạt đủ để làm lũ đàn ông xị máu mũi.

Tô Duy minh nhìn con gái của mình, nó quả là 1 đứa con ngoan mà. nếu cô ko đến chắc ông cũng phải 1 phen rối rắm. Ông nhìn cô, biết rõ cô vẫn chưa khỏi bệnh, tia nhìn trở nên thương yêu vô vàn. Con gái mình bị ốm mà ông vẫn phải nhờ đến nó. Tự nhiên thấy người làm cha hư ông thật bất tài quá mà!
Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Tô Hải Lam được rất nhiều người để ý tới. Từ những vị tổng tài đứng tuổi cho đến những trang nam công tử hào hoa phong nhã, không ai là không đến nói chuyện với cô 1 hay 2 câu, chỉ mong cô để ý đến mình, nhưng đáp lại họ chỉ là sự thất bại ê chề. Ko chỉ danh gia vọng tộc đến tham dự mà cũng có sự góp mặt của các phóng viên, nhà báo cũng góp mặt. Họ muốn phỏng vấn vị tiểu thư xinh đẹp kia, nhưng cô chỉ nói khách sáo vài câu rồi thẳng thừng từ chối các câu hỏi, ko hề tiết lộ bất cứ thông tin gì về bản thân.

việc phải tiếp nhận dồn dập các câu hỏi thật chẳng dễ chịu chút nào, Hải Lam vốn chưa hết bệnh, giờ đã mệt càng mệt thêm. Tô duy Minh lo lắng hỏi:

Con thực sự ko sao chứ?

Cô cười với ông, nụ cười ko mấy tự nhiên:

Con ổn mà.

Ông bieetys con gái mình chẳng ổn tí nào cả,nhìn nét mặt thì xanh xao nhưng thần sắc mặt vẫn giữ nguyên vẻ lãnh đạm cao quý. Ông nhìn mà xót ruột. Cô lên tiếng:

Con xin phép 1 lát.

Nói rồi, cô ra khỏi bữa tiệc, đến nhà vệ sinh. Lấy nước dội lên mặt cho tỉnh táo. bây giờ cô mới lộ vẻ mệt mỏi rõ rệt, từng giọt mồ hôi rịn xuống, cổ họng thì khô rát, toàn thân nóng bừng. Đầu nặng nề, cô cố lắc mạnh cái đầu để giữ mình tỉnh táo.

Ở đại sảnh bữa tiệc...

Tô tổng, có việc gấp cần ngài xử lí! - Giọng của trợ lí Tô tổng vang lên bên đầu điện thoại của Tô Duy Minh. Ông chau mày khó chịu, việc gấp? Làm gì có việc nào quan trọng hơn Lam nhi bây giờ chứ? Ông nói:

Gấp gì cũng để sau đi, tôi đang ở bữa tiệc của con gái

Sau khi nghe trợ lí thuật lại sự tình, ông đoán 1 lúc rồi bắt đầu đi thờ dài. ông nói với 2 mẹ con kia hồi lâu, nói chuyện với mấy vị khách rồi gấp gấp đi ra ngoài. Trước khi đi, ông không quên dặn dò mấy vệ sĩ trông chừng Hải Lam thật tốt.

Trong nhà vệ sinh...

tô Hải Lam càng lúc càng thấy khó chịu trong người. Nhưng cũng đủ tỉnh táo để biết sau lưng mình có người, vì cô nghe thấy tiếng bước chân. Một giọng nam tính trầm ấm vang lên:

Cậu là hải Lam?

Cô nhanh chóng lấy lại vẻ băng lãnh:

Vị thiếu gia này, anh có biết đây là nhà vệ sinh nữ?

Chàng trai phớt lờ câu nói của Hải lam, tiếp tục tiến lại gần. Cô quay mặt lại, trao cho anh ánh nhìn đầy giận dữ:

Mời anh ra ngoài

nhưng chàng trai đó vẫn tiếp tục tiến đến, tới khi anh đứng sát trước mặt cô, từ từ đưa tay ra, tuy nhiên đã nhanh chóng bị cô gạt đi. Cô nhìn vào đôi mắt căm phẫn của chàng trai kia, cảm thấy rất quen, dường như đã gặp ở đâu đó. Chàng công tử nói khề khàng, giọng vẫn trầm ấm:

Yên nào

Ko biết vì lí do gì nhưng Tô Hải Lam cảm thấy như mình bị mê hoặc bởi giọng nói đó, có lẽ do quá mệt mỏi? Anh chạm tay lên trán cô, nói:

Sốt cao quá! Em cần đi bệnh viện

Nhìn cử chỉ ân cần lo lắng của vị thiếu gia ko - biết - rõ - là - ai - à cô thấy nghi ngờ, dù gì cũng ko ít tên công tử muốn tiếp cận cô. Nhưng tại sao người này lại khiến cô cảm thấy ấm áp và gần gũi đến thế? hải Lam đờ người trong chốc lát, đến khi cô bị anh chàng bế xốc lên mới lấy lại lí trí. Cô hỏi, giọng tức giận:

Anh đưa tôi đi đâu?

Anh đáp gọn lòn:

Chẳng phải nói rồi sao?! Bệnh viện.

Cô phản kháng:

Tôi có chân, tự đi được

Chàng trai nghe như ko, vẫn khăng khăng bế cô trong lòng, mặc cô giãy giụa. Ra đến đại sảnh bữa tiệc, ai cũng bàng hoàng nhìn vị thiếu gia đẹp trai đang bế tiểu thư họ Tô đi qua. Ngủ quan tuần tú hoàn hảo nhưng khí chất lại lạnh lùng làm chẳng ai dám hơi. Chỉ tự biết đặt dấu hỏi chấm trong lòng mà chẳng dám hé môi. tô Uyển Vi và Kim Nguyệt Thu biết ngay đó là Lâm Hạo Phong, người thừa kế tập đoàn quốc tế Lâm Thị, sao anh lại... Bao nhiêu cặp mắt phụ nữ thềm thường ghen tỵ nhìn cô, trừ Nguyệt Thu. Còn Uyển Vi thì không nói, tức đến bốc hỏa. Nhỏ đã thầm thích anh từ lâu lắm, ở trường cố gắng làm mọi cách để tiếp cận anh, nhưng bất thành. Sao chị ta chưa làm gì đã thu được chú ý của Hạo Phong. Thật quá sức bất công!

Hạo Phong đi đến cửa thì có 2 vệ sĩ chặn lại, họ run sợ trước khí tức của Phong nhưng cũng cố gắng nói:

Vị thiếu gia này... Tô lão gia có dặn chúng tôi phải trông chừng Tô tiểu thư

Anh liếc nhìn 2 tên vệ sĩ vạm vỡ, nói giọng lạnh tanh:

Tiểu thư của các người sốt cao., rất cần được đến bệnh viện

Vậy... vậy chúng tôi sẽ chăm nom tiểu thư từ đây. Đã làm phiền thiếu gia

Anh hừ lạnh, lướt qua mặt 2 tên vệ sĩ, 2 tên đó cuống quýt, hạo Phong cất tiếng:

Ko phiền, đưa cô ấy đến bệnh viện đi. tôi đi cùng mấy người. Tôi có quen một bệnh viện tư nhân rất tốt Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Tại bệnh viện tư nhân Dương Hoành...

Trong 1 phòng VIP của bệnh viện...

1 cô gái đang nằm trên chiếc giường màu trắng tinh đang được truyền nước biển. Bên cạnh cô gái xinh đẹp đó là 1 chàng thiếu niên điển trai đang ngồi trên ghế dành cho thân nhân, đồng tử màu cafe nhìn cô gái đó chăm chăm khó tả.

Tô Hải Lam thấy anh nhìn như vậy thì hơi khó chịu, cô nói:

Đây là bệnh viện tư nhân mà anh quen biết?

Ừm. Một người bạn của tôi là nhân viên của bệnh viện này. Đừng lo - Hạo Phong trả lời, giọng có chút ôn nhu.

Bệnh viện Dương Hoành trực thuộc Dương gia, là 1 trong những bệnh viện tốt nhất thế giới. Dương gia là 1 gia tộc có uy tín lớn về ngành y, có nhiều phương thuốc gia truyền được truyền từ đời này sang đời khác. Những phương thuốc đó phải gọi là cực kì hiệu quả, có thể chữa lành bệnh trong thời gian ngắn nhất. Không chỉ y học phương Đông, mà họ còn có cả những bài thuốc cực tốt về y học phương tây nữa. Tuy nhiên chúng ko được truyền ra ngoài, chỉ người của Dương gia mới biết được phương thuốc thần kì của Dương gia. Dù có đem cả 1 tài sản khổng lồ của 1 gia tộc khổng lồ ra mua lấy thì cũng ko được. Hiện Dương gia có khoảng 15 chi nhánh bệnh viện lớn trên thế giới và hàng chục chi nhánh nhỏ khác. Đều là những bệnh viện tư nhân chất lượng cao, đây cũng chỉ là 1 bệnh viện nhỏ của Dương hoành nhưng cũng đủ xa hoa rồi. Hải lam biết rõ điều đó. Cô ko biết chàng trai lạ mặt trước mặt mình là ai nhưng cô có cảm giác đã gặp anh ở đâu rồi. Cô nhìn anh e dè, rồi ngập ngừng hỏi:

Chúng ta... từng gặp nhau chưa?

Hạo Phong nhìn hải Lam như dò xét, cô gái này thực sự ko nhận ra anh? Anh nhìn cô, chỉ đáp:

Em đoán xem

Đôi lông mày lá liễu hơi nhíu lại. Đúng lúc đó...

Cửa phòng bệnh mở ra...

Phong!!!!!! Sao mày lại luôn gây rắc rối thế hả? Tự nhiên mày lại chạy đến bệnh viện nhà tao là... - 1 chàng trai tuấn tú khác xuất hiện, 2 tên vệ sĩ phía sau lưng túm, đã định ngăn cản nhưng chẳng thể làm gì. Còn chàng trai đó, đang định nói tiếp điều gì thì thấy Phong đang ngồi bên giường bệnh của 1 thiếu nữ. Đã vậy còn cực kì xinh đẹp. Chàng trai đó kêu lên:

Phong! Mày có bạn gái hồi nào sao tao ko biết?

Nghe thấy 2 chữ bạn gái, Tô Hải Lam đen mặt lại, một luồng hàn khí toát ra từ trên người cô. hạo Phong vẫn bình thản:

Minh Thiếu, là con trai của Tổng giám đốc bệnh viện Dương Hoành thì phải ra dáng chút

Bây giờ Lam nói biết, người trước mặt mình là Dương Minh Thiếu, con trai của Dương Minh Thành - bác sĩ thiên tài của Trung Quốc, đồng thời là tổng giám đốc của bệnh viện nổi tiếng này. Hóa ra vị thiếu gia lạ mà quen này là bạn của Dương thiếu gia. Nghe nói anh ta đã đỗ 1 trường đại học y nổi tiếng của Mĩ khi chỉ mới 15 tuổi và hoàn thành chương trình học ở đó có nửa năm. vậy còn chàng trai này, lúc này nghe anh ta gọi người này là Phong, nhưng trên đời này ko thiếu người tên Phong. đột nhiên cô nhớ lại cuộc nói chuyện 9 năm về trước, tại khu vườn phía sau nhà mình...

Cậu tên gì?

Lâm Hạo Phong

Rồi cuộc nói chuyện ngắn ngủi lúc này...

Chúng ta... từng gặp nhau chưa?

Em đoán xem

Hải Lam ko kìm nổi xúc động, giờ tay che miệng kinh ngạc:

Ko lẽ... anh...

Minh Thiều nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt mà khó hiểu. Cậu quay sang Phong như muốn hỏi Chuyện này là sao? thì Phong ra hiệu bảo ra ngoài. Minh Thiều bĩu môi, thốt ra 4 tiếng:

Trọng sắc khinh bạn

Cửa phòng bệnh đóng lại... Trong phòng chỉ còn 2 người...

hải Lam khó khăn lắm mới cất lên tiếng, cô gần như hét luôn cả sốt vì chấn động tâm lí vừa rồi:

Anh... là người đó? Phải ko?

Chữ 'người đó' ám chỉ ai anh biết rõ. Bỗng khóc miệng anh hơi nhếch:

'Ngại quá, lộ mất rồi

Lam như ko kìm nổi nước mắt, những giọt nước bắt đầu trào ra bên ngoài, đôi mắt cô như bị 1 làn sương mù mờ ảo che khuất... Cô đưa tay lên chạm nhẹ về phía anh, như để chắc chắn anh có thật, chứ ko phải là 1 giấc mơ hằng đêm của cô. Anh cũng nắm lấy tay cô, bàn tay to lớn mà ấm áp siết chặt lấy bàn tay thon dài của cô. Như đọc được suy nghĩ của cô, anh đáp, giọng rất dỗi dưng:

Ko phải mơ đâu,... tiểu... Lam

Lần này cô thật sự kích động, đây chính là người mà cô hằng đêm mơ thấy. Dù chỉ là lần gặp mặt thoáng qua, nhưng hình ảnh về người con trai đó đã in sâu vào tâm trí cô từ lúc nào. Cô ôm lấy thân hình vạm vỡ của anh, nước nỡ nói trong hạnh phúc:

Phong, em rất nhớ anh!

Sự sắt đá của anh cuối cùng cũng phải tan chảy trước vẻ mặt của cô. Anh ôm cô vào lòng thật chặt, xoa đầu nói:

Ngoan, đừng khóc nữa Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Tô Hải Lam ko ngờ mình sẽ còn cơ hội gặp Hạo Phong. Đã vậy lại còn là ở tình huống này. Cô ngoài biết khóc vì vui sướng ra thì có thể làm gì?! Lòng ngực của Lâm Hạo Phong thật ấm áp, an toàn. Một mùi hương nam tính đầy cuốn hút tỏa ra từ người anh làm cô thấy như bị mê hoặc vậy. Thật mong giây phút này có thể kéo dài 1 chút. Nhưng không...

Cửa phòng bệnh lại một lần nữa mở ra...

Và người xuất hiện là...

Tô Duy Minh!!!

Khi nghe được 1 trong các vệ sĩ của mình thuật lại sự tình, Duy Minh đã cố gắng hết sức để hoàn thành cuộc làm ăn với đối tác. ông rất lo lắng cho con gái mình. Ông biết Lam nhi vẫn chưa hết sốt, nhưng ai ngờ cô vẫn còn yếu đến thế! Đã thế... đã thế còn bị 1 tên nam nhân bẻ đi. Nghe nói hần là Lâm Hạo Phong thì phải, con trai của Lâm hạo Nam. sao hần có thể trơ trẽn đến mức vậy? Dám ăn hiếp con gái ông?! Lam nhi rất ghét bị người khác, đặc biệt là nam nhân thấy người sang, à ko, người đẹp bắt quàng làm họ. Càng nghĩ ông càng lo lắng. Nhưng ko nghĩ rằng...

Con gái ông lại ôm lấy tên thiếu gia đó mà khóc nức nở. Theo sau ông còn có 2 mẹ con kia nữa. Tô Uyển Vi tức tím ruột! Cô ta tự bảo mình phải bình tĩnh, và lên tiếng:

Hải Lam tí, thấy tí bị sốt cao vậy em thật sự rất lo lắng. Tí ko sao chứ?

Hải Lam từ lúc thấy 3 người kia vào thì lập tức thoát khỏi cái ôm của Hạo Phong. Trong lòng cô chưa bao giờ thấy giận ba như lúc này. Ba đúng là đồ phá đám mà. Uyển Vi tiếp tục cười nói, tỏ vẻ là 'đại sứ thiện chí':

Thấy chị bị vị thiếu gia này đưa đi, em cũng hơi ngạc nhiên. Hóa ra là anh họ Phong, cảm ơn anh đã giúp chị em

Hải Lam nghe thấy nhỏ gọi Phong thân mật là 'anh Hạo Phong', cô đã thấy ngứa ngáy khó chịu, chỉ muốn tát cho nhỏ ta 1 cái. Lâm Hạo Phong nghe Vi nói vậy, cảm giác cũng chẳng kém gì Hải Lam, nhưng cũng vui vui vì thấy biểu hiện của cô. Cô đang ghen sao? Anh biết sơ sơ về Tô Uyển Vi. Dù gì cũng là học chung 1 trường với anh, nhưng ko cùng lớp. Ban đầu anh nghe nói Tô tiểu thư cũng học 1 trường với mình, anh cứ nghĩ đó là Hải Lam. Tuy nhiên khi biết rằng đó ko phải tiểu Lam của anh, anh tức khắc phớt lờ nhỏ ta, coi nhỏ như không khí. Anh chưa nói chuyện với nhỏ bao giờ, vậy mà nhỏ đã xưng hô như vậy... Đúng là khó coi quá! Anh nói với Uyển Vi, ngữ khí có phần lãnh đạm:

Xin Tô nhị tiểu thư gọi tôi là Lâm thiếu gia

Uyển Vi đang tươi cười thì nét mặt cứng đờ. Anh ko thêm quan tâm nhỏ luôn!? Kiểu Uyển Phương nhìn con gái mình bị người khác coi thường, bà ta đang định cất tiếng để trả đũa cho con thì đã bị Tô Duy Minh chặn họng:

Lam nhi, giải thích cho ba. Con và Lâm thiếu gia có quan hệ gì?

Lam nhi của ông trước giờ ko hề để tâm đến người khác, con trai thì càng ko. Sao tự dưng hôm nay lại nước mắt ngấn nước mắt dài vùi đầu vào lòng tên con trai lạ mặt?! Hải Lam giải thích:

con và Hạo Phong là... bạn cũ ạ

con và cậu ta từng gặp mặt rồi? - Ông dò hỏi tiếp - Khi nào? Sao ta ko biết?

mặt cô lại thờ ơ, giọng sắc lạnh:

9 năm trước, ngày ba kết hôn với mẹ đàn bà đó. Lúc đó ba còn tay trong tay với mẹ ta thì đâu biết gì được

Tô Duy Minh lúng túng. Ông nhớ lại 9 năm trước. Đúng là ông có mời Lâm gia đến dự lễ cưới thật. Lam nhi còn chưa chấp nhận Uyển Phương? Aizzz... ông biết mình đã khơi gợi kí ức ko đáng nhớ trong lòng con gái mình. Ông hồ đồ quá.

hạo Phong nhìn Hải Lam. Sắc mặt cô hình như đã bình ổn trở lại. Ất là ko còn gì đáng ngại nữa rồi. Anh sờ trán cô, cười nói:

Hết sốt rồi. Xem ra có thể về nhà được rồi

Hải Lam thấy bàn tay anh sờ lên trán cô, trái tim bắt đầu loạn nhịp. Mặt cô ửng hồng. Anh có biết là ba cô đang ở đây ko hả???

Tô Duy Minh thấy 2 người ân ái làm ông thấy ko biết xử trí ra sao. Thế này mà là quan hệ bạn bè hả? Nhìn vào thấy rõ là quá đổi ám muội mà. Tô Uyển Vi thì khỏi nói. Sao anh Phong của cô lại... cùng chị ta... hạo Phong nhìn Duy Minh nói, ngữ điệu kính trọng:

Tô lão gia, cháu mong bác hãy chú tâm đến sức khỏe của tiểu Lam hơn 1 chút(đây là ba vợ tương lai, phải biết lấy lòng a)

Tô Duy Minh ghen lời. Cách xưng hô này... Kiểu gì cũng là của 1 cặp nam nữ mới yêu mà. Lam nhi cho phép như vậy sao??????? Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Sáng hôm sau...

Tô hải Lam đã thức dậy rất sớm, nhưng vẫn chưa chịu xuống giường. Cô vẫn nằm im, mắt dán vào điện thoại của mình chăm chăm. Chính xác hơn là cô đang nhìn vào số điện thoại liên lạc của Lâm Hạo Phong. Hai người đã trao đổi số liên lạc từ tối qua. Từ lúc về nhà, hải Lam vẫn còn ở trạng thái mơ màng, khác hẳn với vẻ băng lãnh ngày thường, cô hình như đã dịu dàng hơn 1 chút. Cô đang đắm chìm trong hạnh phúc. Thật tốt khi có thể gặp lại Phong. Có lúc Lam cứ ngỡ không biết có phải mình đang mơ hay ko, rồi lại tự bảo mình ngớ ngẩn...

Cô đi xuống nhà, mọi người vẫn chưa dậy, chỉ có gia nhân đã dậy từ sáng sớm làm việc. Như thường lệ, cô chào hỏi bác Mục và bà Trần, 2 người làm việc lâu năm trong biệt thự. Bác Mục vẫn cười phúc hậu chào lại cô, nhưng cô thấy có gì đó lạ lạ. Nét mặt của bác có chút ko được tự nhiên. Cô đã nhanh chóng nhận ra, hỏi:

bác Mục, bác có chuyện gì sao?

Mục quản gia lắc đầu:

Ko, bác làm sao có chuyện gì được

Cô nhìn ông khó hiểu, rồi nhìn bếp trưởng Trần, bà lễ phép đáp lại:

Tô tiểu thư muốn dùng gì cho bữa sáng ko?

Cả 2 người này, có chút gì ko được tự nhiên... mặt Lam đánh lại, nghiêm giọng hỏi:

2 người, rốt cục đang giấu chuyện gì?

bà Trần lộ vẻ lúng túng, bác Mục biết o giấu được nữa liền lẳng lặng đi lấy 1 tờ báo, rồi đưa cho Hải Lam xem. Bác nói:

phận tôi tớ như bác thì ko có quyền hỏi. Nhưng cháu đã muốn biết, bác cũng hỏi cháu luôn. Người trong hình là cháu phải ko, Hải Lam?

Cô cầm tờ báo lên, mặt đen lại dần, nhiệt độ xung quanh như bị tụt xuống âm độ. Trong ảnh là hình cô được Phong bế ra ngoài bữa tiệc tối qua. Cô lướt từ dòng tít tiêu đề to dùng đến mấy dòng chữ. Nào là Lâm thiếu gia tập đoàn Lâm thị động lòng?, rồi 2 người đã yêu nhau từ trước, rồi 2 tập đoàn quốc tế sẽ liên thủ trong tương lai gần? Tay cô bóp chặt lấy tờ báo, làm nó nhăn nhúm. Đúng là 'nhà văn nói láo nhà báo nói điều'. Lũ người này ko biết đến sức mạnh to lớn của đại tập đoàn Tô thị? Chấn sống rồi à? Sao dám ngang nhiên nói hươu nói vượn khi chưa biết tí sự thật vậy??? Bọn nhà báo phóng viên quả nhiên là 1 lũ ko biết xấu hổ. Tin tức này đã nhanh chóng trở thành tin tức lừng lẫy 5 châu, chấn động địa cầu mất rồi. Chuyện lớn liên quan đến 2 tập đoàn lớn, ắt hẳn ko ít người để ý đến. Chắc tin tức này cũng cần quét luôn mấy trang web trên mạng mất. Phong đã biết chuyện này chưa? Cô tự hỏi. Nếu biết chắc hẳn anh cũng khó chịu lắm. Đúng lúc tâm trạng của cô đang ở trạng thái tồi tệ nhất thì 1 giọng nói chanh chua vang lên làm cho tâm trạng cô trên cả tồi tệ:

Mới về nước đã gây chuyện rồi. Thật là xấu mặt Tô gia. đúng là loại con gái ko biết liêm sỉ - Chẳng cần nói cũng biết cái giọng này là của Kiều Uyển Phương.

Hải Lam liếc bà 6ta 1 cái sắc lạnh, ngụ ý khinh thường. Cô ko nói gì thì thôi, đằng này còn muốn thêm dầu vào lửa. Cô đáp lại ngay:

Bà ko phải người của Tô gia, đừng có quản nhiều

Nghe hải Lam nói vậy, bà ta tức đến thâm gan tím ruột. Ko biết nói gì hơn, lúc này tự nhiên vốn từ của bà ta trở nên nghèo nàn hơn bao giờ hết. Uyển Vi ở phía sau lên tiếng nói đỡ cho mẹ:

hải Lam tí, sao tí lại... Em tưởng... chúng ta là người nhà...

hải Lam nhếch môi cười khinh miệt, 2 người các người sao mặt dày đến vậy? Tô Duy Minh xuất hiện sau cùng, ông hỏi:

lam nhi, con... động lòng với người đó phải ko? - Hóa ra Lam nhi của ông ko phải là ghét con trai, đơn giản chỉ là đã có người trong mộng mà thôi.

Nghe ba hỏi thẳng vấn đề, cô khá bối rối, ngữ điệu vẫn cố bình thản:

Con... với anh ấy chỉ là bạn thôi. Tối qua là do sức khỏe con ko tốt, nên anh ấy mới làm vậy. Mong ba đừng hiểu lầm

Tô Duy Minh thờ dài trong lòng. Lam nhi của ông đúng là giỏi che giấu cảm xúc. ông sao ko nhận ra chứ. ông ko phải là ko chấp nhận lắm Hạo Phong, chỉ là chuyện này quá bất ngờ thôi.

.....

Biệt thự Lâm gia...

lâm Hạo Nam chia 1 tờ báo đến trước mặt lâm Hạo Phong. Ông nghiêm giọng, hỏi:

Thế này là thế nào?

Hạo Phong nhìn tờ báo, rồi trợn 2 mắt kinh ngạc. Nhưng sau đó lại bình thản:

Con yêu cô ấy - Khác với hải lam, Phong vào thẳng luôn vấn đề. Chuyện này cugx ko hẳn là ko tốt. Như vậy có thể cho cả thế giới biết Tiểu Lam là của anh rồi. Hạo nam biết con trai mình ko nói dối, chưa bao giờ ông thấy Phong nhi của ông đối xử với 1 cô gái như vậy. Tuy nhiên... chuyện này có chút rắc rối. Vẫn là nên để Phong tranhx xa vị tiểu thư họ Tô đó thì hơn. Phong mà biết ông đã tùy tiện hứa hôn cho anh thì chắc chắn sẽ có chuyện lớn xảy ra a! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Biệt thự Tô gia...

Phòng riêng của Tô hải Lam..

'Cốc!cốc!', tiếng gõ cửa vang lên nhẹ nhẹ, Hải Lam đang lặng yên đọc sách thì dừng lại, nói:

Vào đi

dứt lời, Mục quản gia bước vào, trên tay là 1 túi hồ sơ, chất giọng trầm trầm mà dịu dàng của ông vang lên:

Hải Lam, đây là hồ sơ nhập học của cháu

Nghe xong bác Mục nói, cô gấp quyển sách lại, quay đầu nhìn bác Mục. Trong đôi mắt xanh thẳm có chút sáng lên. quản gia Mục đưa tập hồ sơ cho cô, cô khẽ khàng nói;

'cảm ơn bác

Mục quản gia thấy hơi lạ bèn hỏi:

Cháu đã tốt nghiệp Đại học Oxford rồi mà. Sao bây giờ lại muốn học ở Học viện Noah làm gì?

Ánh mắt của cô lập tức sắc như dao cạo, khiến người khác ko rét mà run.bác Mục thức thòi liền thôi ko hỏi nữa. Đóng cửa đi ra ngoài.

Hải Lam cầm tập hồ sơ trên tay mà trong lòng chộn rộn vui sướng. sở dĩ cô đăng kí vào học ở trường Noah vì lâm Hạo Phong đang học ở nơi đó mà thôi. Khi biết tin anh học ở trường đó, cô tức khắc muốn nhập học ngay tức khắc. cô muốn được ở bên Phong nhiều hơn nữa, nên đã hết sức cố gắng trong kì thi đầu vào. dĩ nhiên với 1 người nằm trong top những người có IQ cao nhất trên thế giới như cô thì muốn đậu kì thi cũng chẳng có gì là khó. nhận được hồ sơ, mặt cô lạnh vậy thôi chứ thực ra trong lòng vui ko tả xiết. Cô tặc tốc lấy điện thoại gọi cho Phong, nhưng ngay lập tức chân chờ. cô đang xấu hổ! Mặt cô ửng lên đôi chút, ko dám gọi điện, chỉ dám nhắn tin cho anh. Chỉ vờ vờ 1 câu'em sắp được học ở Noah rồi'

tin nhắn vừa gửi đi, lập tức đã có 1 cuộc gọi đến, là của Phong. Cô bấm nút nghe, tim đập thình thịch. phong ở đầu dây bên kia cất tiếng nói, giọng hết sức trầm ấm dịu dàng:

Khi nào đi học?

Giọng của Phong, thật nhớ quá! cô cố tỏ ra bình thản;

ngày mai

Sao ko gọi cho anh? - Anh lại hỏi tiếp

cô ko trả lời thẳng câu hỏi, cơ bản là ko biết trả lời thế nào cho hợp lí, chỉ đáp:

nhắn tin cũng được mà

Nhưng anh muốn nghe giọng nói của em - Ngỡ khí của anh mềm mòng, giọng ôn nhu

Hải lam càng lúc càng ko kiềm chế nổi. sao anh nói ra mấy câu đó mà ko biết ngượng vậy? cô viĩ ai đó mà mặt đỏ đến mức như tôm luộc rồi nè. thực chất cô là người giỏi kìm chế, ko để cho người khác nắm bắt cảm xúc, nhưng sao ở trước mặt anh... ko, chỉ cần nghe thấy giọng nói của anh là cô lại ko thể không chế nổi bản thân mình thế này? phong lại bồi thêm 1 câu nữa khiến cô càng mặt bình tĩnh hơn:

Anh rất nhớ em

Cô ngượng đỏ mặt, ngón trỏ của tay ko cầm điện thoại vẽ những đường tròn ko rõ hình thù lên cwar sở sát sàn, mắt hướng ra ngoài trời. Khó khăn lắm cô mới thốt ra tiếng:

Em... cũng rất nhớ anh

đầu dây bên kia lặng im. Hình như đang cô đề tiêu hóa câu nói vừa rồi. Anh hỏi lại;

Tiểu Lam, em nói lại xem

Cô tức tối, phản đối ngay:

ko

vậy... em muốn gặp anh ko/- anh hỏi tiếp, có ý thăm dò

hải Lam ngập ngừng, đầu dây bên kia vẫn kiên nhẫn chờ câu trả lời. Hồi lâu sau, cô mới bẽn lễn cất giọng:

C...Có

Vậy anh đến đón em, chờ anh nhé!

A! khoan...- Anh ko cho cô cơ hội từ chối, cúp máy. Bây giờ Phong đang nóng lòng muốn gặp cô hơn bao giờ hết. Bỗng dưng cô nhắn tin cho anh, làm anh chỉ muốn nghe giọng nói trong trẻo của cô, rồi gặp cô ngay tức khắc. Ngay cả khi cô ko làm gì, ngay cả khi cô ở rất xa anh, thì cô vẫn toát ra sự quyến rũ ko hề nhẹ, khiến anh muốn nhìn thấy cô thêm nữa.

Về phần Hải Lam, cô hơi bối rối. Phong sắp đến đây? Anh còn chưa hỏi ý kiến cô mà!!! Có ai tùy tiện như vậy đâu chứ??? Mà vừa nãy anh nói sẽ đến đây, vậy thì cô phải chuẩn bị chút chứ

.....

Một lát sau...

1 chiếc Koenigsegg đỗ trước cổng biệt thự. Lâm Hạo Phong ngồi trong xe nhắn tin cho cô để báo cho cô biết. turen người anh nhìn thấy là Tiểu Lam của anh, thì lại là... Tô Uyên Vi! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12

Tô Uyên Vi đang đứng bên chiếc Koenigsegg của Lâm Hạo Phong, chào:

Chào anh Hạo... - chợt nhớ tới lần trước kia Phong từng nói - 'Xin Tô nhị tiểu thư gọi tôi là Lâm thiếu gia', nhớ sửa lại ngay - Lâm thiếu gia, anh đến tìm Hải Lam tỷ phải ko ạ?

Phong hồ hững hờ trả lời:

Đúng vậy

Sao anh ko vào nhà chơi 1 chút ạ? - Uyên Vi tiếp tục mời

Phong lạnh nhạt đáp lại:

Ko cần. Chị của tiểu thư cũng sắp xuống rồi

Nhưng..., Vi ko còn lời nào để nói, trong lòng rất ảm ức. Nhỏ đã dùng đủ mọi cách, mà anh chẳng thêm đoái hoài gì đến nhỏ. Anh quan tâm đến 1 Tô Hải Lam mới gặp còn hơn là nhỏ sao?! Nhỏ nhất định sẽ ko để Hải Lam được yên ổn đâu. Trong mắt của Uyên Vi thoáng ánh lên tia ghen ghét, thù hận. Dù chỉ là 1 thoáng, nhưng cũng đã lọt vào đôi mắt của Phong. Anh đoán được ánh nhìn phần nộ đó dành cho ai. nếu nhỏ dám làm gì Tiểu Lam, anh sẽ ko tha đâu. Đột nhiên...

Uyên Vi, cô ra đây làm gì?

Uyên Vi và Hạo Phong cùng ngược đầu nhìn người đứng trước mặt. Tô Hải Lam đứng đó, với chiếc váy hở vai màu xanh da trời nhạt, để lộ xương quai xanh và nước da trắng ngần. Phần eo màu trắng sữa ôm gọn lấy cô trông duyên dáng mê người. bộ váy được viền ren trắng 1 cách tinh tế. vai đeo 1 chiếc túi xách hàng hiệu màu trắng. Chân đi 1 đôi giày búp bê cùng màu. mái tóc được cột lỏng bằng chiếc ruy băng màu xanh lam. trông cô mới quyến rũ biết bao. Hạo Phong ngẩng người nhìn cô 1 lúc. Cô ăn mặc đơn giản, không trang điểm phần sonmà trông đã mê người như vậy. Anh dám chắc cô mặc cái gì cũng đều rất đẹp. Uyên Vi đơ ra 1 vài giây rồi khôi phục nét mặt:

'Hải Lam tỷ, thật đúng lúc, Lâm thiếu gia đang chờ tỷ đây

cô lạnh lùng trả lời:

tôi biết

Uyển Vi biết là sẽ có hơi chút bất lịch sự, nhưng nhỏ vẫn hỏi với nụ cười thân thiện:

Hóa ra tin đồn là thật nhỉ? tỷ đang hẹn hò với Lâm thiếu gia

mặt Lam càng lạnh hơn, dám nói chuyện với Phong là 1 tội, dám hỏi chuyện riêng tư của cô lại là 1 tội khác;

ko liên quan đến cô

phong mở cửa xe bước xuống, trong 1 chiếc áo thun cổ tròn màu xám, bên ngoài là chiếc áo khoác màu đen mới kéo 1 nửa. tay đeo đồng hồ hiệu Patek Philippe. Mặc 1 chiếc quần jean xanh đen ôm lấy đôi chân dài. Anh trong bộ đồ này có độ sát gái cực cao, đến cả người lạnh giá như cô cũng thấy đẹp. Phong mỉm cười nhìn Hải Lam, nói dịu dàng:

Đi thôi

Ánh mắt Lam trở nên ấm áp, tiến về phía anh. Uyển vi hoàn toàn bị bơ. Nhỏ ta tức điên người, vội nói:

hải lam tỷ, tỷ đã nói với ba chưa đấy/

Lam sững người. Đúng rồi, cô có cần nói với ba mình ko nhỉ? cô chưa hề nghĩ đến việc này. Phong thấy đáng vẻ của cô liền xoa đầu trấn an:

đừng lo. Lát nữa về anh sẽ giải thích với cha em mà

cô đoán 1 lát rồi gạt đầu. Cô ko muốn ở nhà với 2 mẹ con kia, cho nên đi với anh là lựa chọn tốt nhất. Hơn nữa, cô đã từng được đi chơi riêng với anh lần nào đâu. Vì cố ngăn cản:

Lam tỷ, tỷ ko sợ ba sẽ giận à?

hạo Phong trừng mắt nhìn nhỏ làm nhỏ ko rét mà run, nhỏ cứ nhiên dám đi phá hoại cuộc hẹn của anh và cô? lam đáp với vẻ băng lãnh:

Ở nhà có 2 kẻ làm ô nhiễm bầu ko khí, nên tôi ra ngoài để hít thở 1 chút

Vì tức giận răng nghiến lợi, ko thể phản bác được gì. Chỉ để mặc Phong, Lam và chiếc Koenigsegg mất hút.

.....

Hạo Phong nhìn sang bên cô, ánh mắt rất ôn nhu;

'Em đẹp lắm

cô ngượng ngùng nhìn anh, trong lòng vô cùng vui sướng, rồi bẽn lẽn liếc mắt với anh, nói:

'Anh... cũng rất tuyệt. bộ trang phục rất hợp với anh

Phong hơi ngượng 1 chút, thật ra anh cũng chẳng có khiếu thẩm mỹ. chỉ là bộ đồ do người hầu chuẩn bị cho anh mà thôi. Lúc gặp Lam, anh cứ sợ trang phục của mình có chút bất ổn chứ. Anh vừa lái xe vừa hỏi:

Em muốn đi đâu

Hải Lam ngẫm nghĩ 1 chốc. Cô vốn thích những nơi yên tĩnh, nhưng giờ cô muốn đến nơi nào đó có thể làm thật nhiều điều vui với anh. Suy ngẫm 1 hồi, cô trả lời:

hay là... công viên giải trí đi

Anh mỉm cười, nụ cười đẹp mê hồn nói:

được Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Nghe theo lời của Tô Hải lam, Lâm Hạo Phong đưa cô đến công viên giải trí Lâm viên. Đây là 1 khu vui chơi do chính Lâm thị xây dựng nên giữa thành phố A phồn hoa, thu hút ko ít khách du lịch trong và ngoài nước. Giá vé vào cửa ko phải người bình thường là có thể mua được. Khu vui chơi được xây trong thời gian Hải Lam đi du học nên cô chưa từng đến đây lần nào, mới chỉ nghe qua mà thôi. Cô nhìn cách cổng vào to lớn sừng sững, rồi ngược lên nhìn tấm biển in dòng chữ Lâm Viên to đùng. Vậy ra đây là công viên giải trí nổi tiếng hấp dẫn, vui nhộn ? Ai mà ngờ nó lại là của Tập đoàn quốc tế Lâm thị chứ?! Cạnh công viên còn có 1 bãi đỗ xe rộng rãi cho những ai đến chơi nữa, đúng là tiện thật. Phong nở nụ cười ôn nhu nhìn cô:

Thích ko?

Hải Lam trả lời, ngữ khí giả bộ lạnh lùng:

Chưa vào chơi thì sao mà biết được?

trong lòng hạo Phong có 1 thứ cảm xúc hỗn tạp khó gọi bằng tên, cô chẳng có vẻ gì là băng lãnh mà hết như những cô gái mới yêu khác, dịu dàng, dễ thương hết biết. Khiến anh chỉ muốn yêu chiều cô mãi thôi.

Khi Hạo Phong và Hải Lam bước vào trong Lâm Viên, tất cả những khách vui chơi lập tức dồn mọi ánh nhìn về phía họ. Anh và cô sánh bước bên nhau trông chẳng khác gì 1 đôi nam thanh nữ tú. Họ xứng đáng là cặp đôi hoàn mỹ nhất trong mọi thế kỉ. Ai cũng cảm thấy vừa hâm mộ vừa ghen tị. Những tiếng bàn tán vang lên:

Trời ơi, người đâu mà đẹp trai thế ko biết!!!

Họ chẳng phải con của 2 đại tập đoàn Lâm thị và Tô thị hay sao?

Nghe nói họ đang yêu nhau đây'

Tin đồn đúng là thật rồi, nhìn họ thân thiết vậy mà

Nghe những lời xôn xao bàn tán xung quanh, Hải Lam ko khỏi khó chịu. Rốt cuộc lũ người này có biết lễ độ là gì ko vậy, trơ trên thô lỗ quá thế. Dám nói về chuyện đời tư của người khác, mà 'người khác' chính là cô và anh đây. Họ coi 2 người bị điếc ko nghe thấy gì chắc?!

Cảm nhận được sự tức tối trong lòng Lam, với 1 người có chỉ số IQ 215 như phong thì có thể biết ngay cô đang tức giận vì điều gì. Anh dùng ánh mắt sắc bén quét 1 vòng, ánh mắt khiến người khác thấy lạnh xương sống. nếu ánh mắt có thể giết người thì tất cả bọn họ đã chết từ lâu rồi. Mọi người vội nín thinh, lặng lẽ đi đi, trong lòng sợ run cả người.

Lam nhìn anh với đôi mắt xanh trong veo đầy cảm kích, Phong đúng là hiểu cô nhất trên đời mà. anh ngắm gương mặt xinh đẹp của cô, dịu dàng hỏi:

Em muốn chơi gì trước tiên?

Cô suy ngẫm 1 hồi, rồi trả lời:

Dù sao đây là khu vui chơi thuộc Lâm thị, chắc hẳn anh rõ hơn em. vậy anh tự mình quyết định đi

Phong lặng thinh, biết vậy anh ko hỏi cô còn hơn. Anh trầm tư 1 hồi rồi đáp:

vậy đi nhà ma đi, trò đó khá thú vị

Hải Lam nói:

Anh đừng mong dọa được em nhé! Em ko phải kẻ nhát gan

Anh cười gian;

anh cũng mong vậy

.....

Thế là 2 người tới nhà ma... Cô và anh vừa đặt chân đến, đã nghe thấy tiếng hét thất thanh từ bên trong, ngay sau đó là 1 cặp đôi hốt hải chạy ra. Trông họ như vừa trải qua 1 cơn ác mộng, mặt mày xanh xao, xác xơ quá chừng! rồi nghe họ lải nhải cả đời sẽ ko vào nhà ma lần nào nữa. Hải Lam nghi hoặc, có cần phản ứng thái quá thếko chứ?

Khi anh và cô bước vào, cô lập tức cảm thấy hơi lạnh bao phủ, nhiệt độ như giảm đi mấy độ. Thế này... sao giống như đang lạc vào địa ngục vậy? đây là lần đầu cô đi nhà ma, nhưng cô cũng ko phải đứa con gái gặp cái gì cũng hét toáng lên, chỉ cần trọng bước từng bước một. phong nhìn dáng vẻ của cô mà ko tránh khỏi buồn cười, bộ dáng này của cô thực sự rất đáng yêu.

Đi thêm vài bước, Lam nghe thấy tiếng cười rú ghê rợn, cô giật mình. Phong lặng lẽ nhìn cô, hỏi:

Sợ chưa?

'Chùng này chưa đủ dọa em đâu, cô nói giọng bình thản

căn phòng tối với những sắc màu quỷ dị, cùng những hình nhân đáng sợ như xác ướp hay bác sĩ mặc bộ trang phục phẫu thuật dính be bết máu... Cô biết đây ko phải là thật, nhưng có cần làm giống thật đến vậy ko chứ? Sau đó, cô thấy gáy mình lạnh lạnh... là 1 bàn tay, không, chắc chắn là cô thần hồn nát thần tính.

Nhưng 1 lần nữa, bàn tay lạnh lẽo đó lại sờ lên gáy cô, cô kêu lên 1 tiếng, vô thức túm chặt lấy tay Phong.

Phong nhìn cô đầy hứng thú, ko nghĩ 1 cô gái có vẻ ngoài lạnh như băng này lại có đáng sợ này... Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Bàn tay vô chủ đó lướt qua gáy Tô Hải Lam rồi chạy dọc sống lưng cô, Lam không biết mình đã bắt đầu túa mồ hôi lạnh. Lâm Hạo Phong trầm nghĩ, không biết cho cô đi nhà ma có phải ý kiến hay hay không? đi được 1 quãng, qua nhiều cái bẫy như 1 hình nhân treo cổ bất thành linh xuất hiện giữa đường, hay 1 cái quan tài kì quái bỗng dưng bật nắp,...v.v..., Hải Lam bắt đầu quen dần. Cô không thấy quá sợ hãi nữa, tất cả chỉ là hóa trang mà thôi.

Phong thấy thật khâm phục tốc độ thích nghi của cô, lúc trước còn sợ run người, bây giờ đã điềm nhiên như không. Lam nói như muốn trêu tức anh:

Hóa ra nhà ma cũng chẳng đáng sợ như em nghĩ

Phong ngán ngẩm, cô như này chẳng dễ thương tí xíu nào cả. Tất cả những hình nhân đến nhân viên nhất mà đều được 1 nhà hóa trang nổi tiếng thế giới hóa trang cho, cô nói vậy có phải là hơi coi thường rồi không?! 2 người đi được 1 quãng nữa thì nghe có tiếng bước chân theo sau nhẹ nhàng. Hải Lam ngờ mình nghe nhầm, thà 'con ma' xuất hiện bất thành linh như mấy cái bẫy trước, chứ cứ ầm ầm hiện hiện này làm cô thấy hơi ớn lạnh. Cô hỏi Phong:

Phong, anh có nghe thấy... cái gì không?

Anh phát hiện cô lại bắt đầu sợ hãi thì rất thích thú, trả lời:

Đâu có đâu, em nghe nhầm hay sao?, đây chính là ải cuối cùng thử lòng dũng cảm của người chơi, coi xem cô có qua được không.

Càng về sau, tiếng bước chân càng rõ rệt hơn nữa, cô nắm tay áo Phong, nói với vẻ dè dặt:

Thấy chưa, rõ ràng có tiếng bước chân. Phong, lại là mấy chiêu trò của cái nhà ma này à?

Phong nhún vai:

Anh cũng không biết nữa, nói vậy thôi, chứ ý tưởng xây dựng công viên giải trí Lâm Viên là do anh đề xuất với ba mình, làm sao lại không rõ được.

Tiếng bước chân càng ngày càng dồn dập, Hải Lam đột nhiên khựng lại, cô hít 1 hơi sâu, như để lấy dũng khí, rồi quay đầu lại, cả 1 đoàn quân xác ướp, ma quỷ,...v.v... đang theo sát 2 người. Cô thở hắt ra. Quả nhiên mà, làm gì có ma thật cơ chứ? Chỉ là 1 lũ người hóa trang thành ma quỷ để đi hù dọa người khác mà thôi. Nhìn cũng giống thật đấy, thảo nào người khác đi vào đã muốn chạy mất dép, nhưng muốn dọa cho cô hồn vía lên mây thì... đây là chuyện kiếp - sau - hầy - nói! Lam bình thản nhìn lũ 'ma quỷ', khuôn mặt lạnh như băng ở Nam cực, đến 'ma quỷ' còn thấy rét lạnh. Phong cuối cùng cũng thừa nhận cô gan lớn, dọa thế mà không sợ, chỉ biết chờ dài bất lực. Rốt cục cô ấy có sợ bất cứ thứ gì trên đời này không vậy? Tiểu Lam của anh đúng là đặc biệt mà.

Nhưng chẳng mấy chốc sau, có 1 tiếng động vang lên, nghe như tiếng sấm. Ban đầu nghe còn loáng thoáng, nhưng càng về sau càng lớn. Giờ Phong mới nhớ ra, chẳng cuối của nhà ma còn có hiệu ứng âm thanh làm giả tiếng sấm nữa.

Hải Lam nghe thấy tiếng sấm, bất chợt kêu lên rồi ngồi sụp xuống, lấy 2 tay bịt chặt tai lại. cả người run rẩy. Hạo Phong thấy bất ngờ, cúi xuống hỏi:

Tiểu Lam, em sợ sấm chớp...?, chưa kịp hỏi hết câu, anh phát hiện ra cô đang... khóc. Những giọt nước mắt trong suốt, long lanh như pha lê cứ không ngừng tuôn rơi trên gương mặt xinh đẹp của Lam. Giờ đây trông cô chỉ như 1 cô gái yếu đuối không đủ sức tự vệ, khiến người ta dấy lên niềm thương xót.

Cô vốn rất sợ sấm sét. Hồi bé chỉ cần nghe thấy tiếng sấm là cô muốn khóc. Lúc đó, mẹ của cô vẫn còn sống, bà ở bên cô mỗi khi trời nổi sấm, và không ngừng vuốt ve cô làm cô cảm thấy an bình. Rồi mẹ mất, mất vào 1 ngày mưa to gió lớn, sấm chớp dữ dội kêu gào, thế là tiếng sấm càng ám ảnh cô hơn nữa. Những năm tháng du học ở Anh, cô không ngừng phải đối chọi với những âm thanh đáng sợ đó, không ai ở bên cô cả, và chẳng hề biết cô đã phải chịu đựng nhiều như thế nào.

Phong nhìn cô đầy xót xa, anh lấy tay xoa đầu cô, rồi ôm cô vào lòng, thỏ thẻ bên tai cô:

Đừng khóc nữa, anh sai rồi. Lần sau anh không dẫn em đến đây nữa

Phong vừa nói vừa vỗ về cô khiến Hải Lam ngỡ ngàng. Anh đang làm những hành động mà trước giờ chỉ có mẹ Alisa làm cho cô. Ở bên anh, cô không thấy sợ nữa. Mùi hương đặc trưng này, hơi thở nam tính này, cả nhịp đập trong trái tim của anh, tất cả đều đem lại cho cô cảm giác an toàn, muốn dựa dẫm. Tất cả những điều này, chỉ thuộc về mình cô mà thôi. Cô khẽ khàng đáp:

Cảm ơn anh nhé, Phong! Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

Sáng hôm sau...

Tô Hải Lam trong bộ đồng phục của học viện Noah đang chuẩn bị đến trường. Trong lòng nhen nhóm sự háo hức, háo hức không phải vì được đi học mà vì được gặp lại Lâm Hạo Phong. Nghĩ đến việc được gặp anh mỗi ngày đã rất tuyệt rồi.

Tô Uyển Vi nhìn chị mình đang ăn sáng, trong lòng suy nghĩ đủ điều. Từ nay nhỏ sẽ phải đi học chung với cô chị mặt lạnh này sao?! mới nghĩ thôi đã đủ thấy phiền phức rồi. nhỏ thăm nghĩ sao chị ta không ở bên Anh quốc luôn đi, nhập quốc tịch Anh luôn. Về đây làm gì để làm đời nhỏ nổi sóng gió?

Như được trực giác mách bảo, Hải lam ngược lên nhìn Uyển Vi. Vi chột dạ, nhỏ vội khôi phục nét thân thiện dễ mến. Lam hơi nường đôi lông mày lá liễu xinh đẹp rồi ăn tiếp bữa sáng kiểu Pháp 1 cách bình thản. Lòng thầm khinh bỉ cô em gái trên danh nghĩa của mình, đã ghét đã hận thì cứ thể hiện ra mặt luôn đi, có sao cứ phải giả bộ? Chẳng lẽ không biết mặt hay sao?

.....

Học viện Noah...

Tô Hải Lam và Tô Uyển Vi vừa bước xuống chiếc limo hạng sang đã thu hút ánh mắt của biết bao học sinh. Thực ra chỉ chú ý tới mỗi Lam. Cô trong bộ đồng phục kiểu thủy thủ màu xanh nước biển trông dễ thương hết biết. Lâm nam sinh phải phủ phục tôn cô làm nữ thần, còn nữ sinh thì vừa hâm mộ lẫn ghen tỵ. Thực ra từ bữa tiệc gặp mặt trước thì ai cũng được chiêm ngưỡng dung nhan của cô rồi. Nhưng quá đẹp thì có ngấm bao nhiêu cũng không chán.

Theo như Hải lam biết được thì học viện tư thục Noah là ngôi trường dành cho những con nhà có đầy đủ 2 điều kiện là giàu có và quyền lực. Đó là điều hiển nhiên. Ngôi trường mang đậm kiến trúc kiểu Âu, có niên chế học 6 năm cả cấp 2 và cấp 3. Học viện được trang bị đầy đủ các cơ sở thiết bị, phương tiện dạy học hiện đại và tân tiến nhất. Một nhà ăn lớn như nhà hàng 5 sao và 1 canteen cho những học sinh nào có ít tiền và quyền hơn những học sinh khác. 7 hồ bơi cỡ lớn, trong đó 1 hồ bơi thuộc về CLB bơi lội, còn các hồ bơi còn lại dành cho các tiết học Bơi. Ngoài ra, các sân vận động, tennis, bóng đá, cầu lông... đều được trang bị đầy đủ. Được xây dựng ở 1 nơi thoáng đãng, có 1 vườn cây và hoa lớn rợp bóng mát, 1 hồ nước nhân tạo trong xanh chứa hoa sen, rất thích hợp cho 1 bữa ăn nhẹ ngoài trời. Có 2 dãy lớp học lớn, 1 dãy dành cho học sinh Trung học Cơ sở, dãy còn lại dành cho những học sinh Trung học Phổ thông. Một khu nhà hiệu bộ dành cho giáo viên và 2 dãy nhà Bộ môn và thực hành.

Lúc Hải Lam và Uyển Vi bước xuống thì 1 chiếc limo khác cũng đồng thời xuất hiện. Người xuống xe là Princess of Noah(PoN)- Kim Nguyệt Thu. Cả lũ nam sinh lại được phen xẹt máu mũi. Hai Người đẹp cùng xuất hiện tại cùng 1 nơi, có chết cũng không hối tiếc nữa rồi. Nguyệt Thu khá ngạc nhiên khi gặp được Lam ở đây. Cô không nghĩ thiên kim tiểu thư họ Tô sẽ học ở Noah, đúng là bất ngờ! Thu mỉm cười dịu dàng, đúng nụ cười tiêu chuẩn của 1 tiểu thư cao quý. Cô nói:

Xin chào, Tô đại tiểu thư, cô lò đi Uyển vi đang đứng làm nèn, không hề để ý xem cô ta tức giận cỡ nào.

Hải Lam lạnh lùng đáp lại:

Chào

Nguyệt Thu vẫn tươi cười nói chuyện:

Với tư cách là nhà thiết kế thời trang đã tạo ra Diệp Lam Vũ, tôi phải thừa nhận rằng cậu rất hợp với nó

Lam khá ngạc nhiên, không ngờ bộ đầm mà cô thích lại là Nguyệt thu, đã vậy còn là 1 học sinh như cô. Thế giới này quả là nhỏ thật! Nhưng hải Lam phải công nhận, nguyệt Thu rất có tài năng. Cô gật đầu thật khẽ, đôi môi anh đào phun ra 2 chữ:

Cảm ơn

Thu cười híp mí, nụ cười hình bán nguyệt:

không cần cảm ơn. Nếu được, tôi mong chúng ta có thể thân thiết hơn nữa

Hải lam không đáp lại câu nói này, vị tiểu thư họ Kim có phải quá thân thiện rồi không. mới gặp nhau có lần đầu mà đã muốn kết bạn!? Tuy nhiên cô thấy cô gái này không hề có ác ý.

Nguyệt Thu thật sự muốn làm bạn với Hải lam. Vì cô thấy Lam không giống với những con bé tiểu thư nhà giàu khác chỉ biết ngồi mát ăn bát vàng, cứ đứng từ trên nhìn xuống sai bảo người khác đủ điều, với người có quyền lực lớn thì nịnh nọt khoe khoang. Còn hải lam, cô cao quý lạnh lùng nhưng không hề sĩ diện kiêu căng. Khí chất có thừa. Lần đầu gặp cô ở bữa tiệc là Nguyệt thu đã có ý định làm bạn với cô rồi. Trao bộ Diệp lam Vũ cho Lam cũng không phải là chuyện gì tệ lắm, cô xứng đáng được mặc nó mà. Đăng bởi: admin

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Lớp 11A1...

Trong phòng học rộng lớn, nổi bật lên hai chàng trai đang ngồi cùng một bàn, hình như đang nói chuyện gì đó, luôn có một sức hấp dẫn mê người không thể chối bỏ trong mắt phụ nữ. Luôn nằm trong top đầu những nam nhân được phái nữ mong muốn kết hôn nhất trên thế giới. Hai người đó chẳng ai khác mà chính là Lâm Hạo Phong và Dương Minh Thiếu.

Mà cái 'chuyện gì đó' họ đang nói là sau đây:

Này Phong, nghe nói hôm nay người đẹp của cậu đẹp của cậu đến đây học phải không? Cô ấy hình như đến rồi, sao cậu không đi đón công chúa nhỏ của mình đi, Minh Thiếu nhìn Hạo Phong một cách đầy ý vị xen lẫn khó hiểu. Anh làm sao không biết mấy ngày nay thằng bạn mình làm gì. Cửa đồ thiên kim của ông trùm đá quý nổi tiếng nhất thế giới. Hôm trước còn vì bận hẹn hò với người đẹp nên bỏ luôn thằng bạn chí cốt là anh, hai đứa định cùng nhau sẽ đi chơi vào ngày hôm ấy, vậy mà phút chót lại đổi đi chơi với bạn gái. Trọng sắc khinh bạn! Chưa bao giờ anh thấy Phong như vậy, cứ như là một con người khác hoàn toàn. anh thậm chí còn đang nghĩ bụng không biết có nên chuẩn bị quà cưới ra mắt cho cặp phu thê tương lai này không nữa, chắc học xong thì cưới nhau luôn quá. Vì vậy anh rất lấy làm lạ, nếu bạn mình quan tâm đến cô gái họ Tô đó đến vậy, sao không xuống rước người ta?!

Phong thờ ơ đáp:

Chẳng là có một chuyện muốn thương lượng

Minh Thiếu dờ người, không biết có phải mình nghe nhầm hay không. Tên này, trước giờ rất ít khi nó chịu xuống nước với người khác, ngay cả anh, lúc nào cũng cao cao tại thượng, chưa xin xỏ dựa dẫm ai bao giờ. Sắp có bão rồi chẳng? Anh hỏi lại lần nữa cho chắc:

Cậu vừa nói gì?

Phong nói lại lần nữa, tỏ vẻ bức ội:

Có một chuyện muốn thương lượng, chưa già đã điếc rồi hả?

Trời, chuyện lạ có một không hai. Anh hỏi:

Vậy cậu muốn nhờ mình chuyện gì?

Cậu đổi chỗ ngồi được không?, Phong nói, mặt bình thản

Thiếu nhíu mày:

Tại sao?

Chúng ta là bạn bè bao nhiêu năm nay, cậu giúp mình một lần này rồi sau này cậu có khó khăn gì thì mình cũng sẽ không ngại khó khăn mà giúp đỡ hết lòng.

Nhưng tại sao?, đang yên đang lành tự nhiên phán ra một lời đề nghị hết sức lạ lùng, chí ít cũng phải cho anh một lí do chứ!

Thì..., Phong nhỏ giọng thì thầm, mặt hình như hơi ngượng, Minh muốn ngồi với cô ấy

Thiếu nghe thấy thì á khẩu. Vậy ra muốn anh làm ông Tư bà Nguyệt 'di cư' sang chỗ khác để theo đuổi bạn gái dễ dàng hơn. Chưa khi nào thấy hấn ta tồn nhiều tâm tư như vậy. Trong lớp chỗ trống duy nhất chỉ có bàn của PoN(Princess of Noah) Kim Nguyệt Thu là còn chỗ trống. Nếu muốn chuyển chỗ thì cũng chỉ còn chỗ đấy mà thôi. Đúng là ngạc nhiên quá mà!

Một lát sau, Minh Thiếu mới cất lên lời:

Được được, thôi thì vì bạn tốt, mình sẽ không ngại hi sinh, dù xuống núi đao hay biển lửa thì mình cũng sẽ đóng vai Nguyệt lão se duyên cho cậu. Nhưng mà..., Minh Thiếu cười gian, ánh mắt đầy trêu chọc, Cứ chờ mình tính cả gốc lẫn lá vụ này đi

Phong gật nhẹ đầu. Sau đó Minh Thiếu xách cặp rồi đi đến chỗ bàn của Nguyệt Thu. Học sinh trong lớp ai cũng kinh hoàng, bắt đầu nổi lên tiếng rì rầm. Mọi người bắt đầu đồn thổi là không biết có phải thiếu gia họ Dương thích Nguyệt thu hay không? Bọn nam sinh thì tức giận rằng sao hấn ta trơ trên đến vậy, dám ngồi vào bàn của PoN mà chưa có sự cho phép của cô!? Còn nữ sinh thì bắt đầu lo lắng và thất vọng vì thấy mình đã hết cơ hội theo đuổi Thiếu, đồng thời càng ghen ghét cô tiểu thư họ Kim nữa.

Một lát sau, Kim Nguyệt Thu vào lớp. Đôi mắt màu đen huyền ảo bỗng ánh lên vẻ bàng hoàng khi nhìn thấy chàng trai đang vô tư ngồi ở bàn của mình như chỗ đấy là anh vốn là của anh từ trước rồi. Cô đến bên Minh Thiếu, nở một nụ cười lịch sự mà hỏi:

Bạn học Minh Thiếu, hình như... đây không phải chỗ của bạn?

Thiếu ngược lên nhìn cô gái xinh đẹp trước mặt, trả lời:

Thì từ nay mình sẽ ngồi chỗ này, bạn không ngại chứ?

Nguyệt cười có vẻ không mấy tự nhiên, trả lời:

Nếu như bạn muốn thì... cứ tự nhiên vậy

Nói xong, Thu ngồi xuống chỗ của mình. Trong lòng thầm nghĩ sao lại có cái kiểu theo đuổi phụ nữ công khai như vậy chứ?

.....

Vào lớp...

Cô giáo Triệu bước vào lớp học. Cô là một giáo viên trẻ có tài và luôn nghiêm khắc với học sinh. Tuy nhiên lũ nam sinh rất khoái học cô, vì chết dưới tay người đẹp cũng mãn nguyện. Cô Triệu dùng ánh mắt sắc lẹm quét qua một lượt lớp học, rồi nói đồng dục:

Hôm nay lớp chúng ta có một bạn học sinh mới, cô nói rồi nhìn ra phía cửa lớp, ra hiệu cho học sinh mới bước vào.

Tô Hải Lam thong thả bước vào lớp. Cả lớp... SHOCK!!! Đây... chẳng phải là... Aaaaaaaa!!!!!!! Tụi nam sinh như muốn hét lớn lên, trừ 2 chàng trai nào đó(là ai thì rõ rồi đấy). Cô giáo giới thiệu:

Đây là Tô Hải Lam, bạn học sẽ học cùng các em. Mong các em hãy vui vẻ hòa đồng với các bạn.

Cô giáo nói xong, Hải Lam liền gật đầu lấy lệ. Cô liếc qua một lượt lớp, thấy chỗ ngồi của Phong là còn trống, bèn nói với Lam

Em ngồi cạnh bạn học Lâm nhé

Hải Lam nhìn về hướng tay cô chỉ, đột nhiên đôi con ngươi xanh thắm sáng lên. Là anh ấy! Lam gật đầu tỏ vẻ đồng ý rồi tiến luôn tới chỗ của Phong. Cô nhìn sang Phong, cánh môi anh đào xinh đẹp không nhìn được mà mỉm cười nhẹ. Cả lớp đều trông thấy! Tất nhiên không ngoại trừ Phong. Ánh mắt anh cũng trở nên ôn nhu một chút. Cả hai cùng có một ý nghĩ, bây giờ thì ngày nào cũng được ở bên anh(cô) rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17

Ồ Anh...

Trong một biệt thự nguy nga...

Một cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng óng ả cùng đôi con ngươi xanh ngọc đang nhìn chăm chăm vào tờ tạp chí. Một tấm ảnh được in lên trang nhất. Đó là hình một chàng trai tiêu sái đang bế một thiếu nữ bước ra ngoài khách sạn. Cô gái tóc vàng nhũn mày tỏ vẻ không vui. Cô nói một câu bằng tiếng Anh:

Alice, sao cô dám...

Cô gái lấy điện thoại, bấm vào một dãy số.

Một lúc sau, có một giọng nói của 1 người đàn ông trung niên từ phía bên kia điện thoại vang lên:

Cheryl, con có chuyện gì muốn nói với ta à?

Cô mấp máy đôi môi anh đào mọng nước, giọng nói cao vút cất lên, cô nói bằng tiếng Anh:

Ba, con muốn đến Trung Quốc càng nhanh càng tốt

Tại sao vậy?, hỏi như thế nhưng trong lòng người đàn ông đó đã đoán ra phần nào.

Cheryl cười, nụ cười hết sức dịu dàng, tao nhã:

Chỉ là lâu quá rồi không gặp vị hôn phu của mình, nên con muốn đến đó thăm anh ấy một chút

Ba của Cheryl thở dài:

Con gái, chắc con cũng đã đọc báo, hẳn ta không phải người xứng với con. Con là con gái của gia đình quý tộc Stanford danh giá, ta nhất định sẽ kiếm cho con một người con trai khác xứng đáng với con

Không!, Cheryl Stanford phản đối ngay lập tức. Đôi mắt đã ánh lên đầy giận dữ, thật tương phản với vẻ thanh nhã lúc này. Cô đáp:

Ba, con đã nhìn trúng anh ấy. Con không muốn hủy bỏ hôn ước. Ba, ba cho con đến Trung Quốc nhé! Có con ở đó, anh ấy sẽ nhanh chóng quên đi người phụ nữ kia thôi.

Ông Stanford thở dài lần hai, nói với giọng bất lực:

Được rồi, ta chiều theo ý con vậy

À, con cũng muốn học ở Học viện Noah, Cheryl nói

Cha cô ngạc nhiên:

Cheryl, con đã tốt nghiệp Đại học Oxford rồi mà

Cô nũng nịu:

Ba, ba biết đấy, con mới 17 tuổi thôi, con cũng muốn trải nghiệm cảm giác đi học như bao người khác mà

Ông Stanford suy nghĩ một lát rồi gật đầu chấp thuận, cúp máy. Cheryl nói chuyện với ba xong, ánh mắt thoáng tia hiềm độc. Cô tự nói với bản thân:

Alice, tôi sẽ không để cô cướp mất hôn phu của tôi đâu

.....

Trung Quốc...

Tại một nhà hàng cao cấp...

Có hai người đàn ông trung niên đang ngồi đối diện nhau. Một người là Lâm Hạo Nam, Tổng giám đốc của tập đoàn lớn nhất thế giới về bất động sản và tài chính, người còn lại là trùm đá quý của Tô thị, Tô Duy Minh. Trên người 2 người này đều toát lên khí chất khác người khiến trời đất cũng phải ghê sợ, quỷ thần cũng phải khóc thét. Phía sau hai người đều có vài vệ sĩ chuyên nghiệp đứng đó. Tô Duy Minh là người mở lời trước tiên:

Không biết điều gì đã khiến Lâm tổng mời tôi đến đây ăn cơm vậy? Phải chăng là..., Duy Minh hơi nheo mắt lại, ... chuyện về con của chúng ta?

Hạo Nam gật đầu:

Ngài đoán đúng rồi đấy, quả thật là về chuyện bọn nhỏ.

Tôi biết. Chuyện con trai của ngài và con gái của tôi thật bất ngờ. Tôi chưa từng nghĩ sẽ trở kết thông gia với Lâm gia, Tô Duy Minh nói

Tôi cũng vậy, Hạo Nam đáp, Thật ra, con gái của ông vừa xinh đẹp lại giỏi giang, nếu con gái ông muốn kết duyên với Hạo Phong nhà tôi, tôi rất lấy làm vinh dự. Có điều...

Tô Duy Minh nhấp một ngụm rượu vang, chờ Hạo Nam nói tiếp.

Có điều con trai tôi đã hứa hôn với một gia đình quý tộc. Ngài Tô, e là chúng ta không có duyên kết thông gia

Duy Minh trợn mắt, nhưng nhanh chóng khôi phục vẻ mặt lãnh đạm. Ông cười, nhưng nụ cười không đến đáy mắt:

Cảm ơn ngài Lâm nhắc nhở, tôi sẽ dạy bảo con gái tôi

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18

Biệt thự Tô gia...

Trong phòng làm việc của Tô Duy Minh...

Ba, ba rốt cuộc là muốn nói với con chuyện gì?, Tô Hải Lam ngồi trên chiếc ghế sofa hàng hiệu, tay nhâm nhi tách trà bạc hà. Con mắt xanh lam trong suốt nhìn ba cô với vẻ tò mò.

Ông Tô cũng nghiêm mặt nhìn con gái. Hiếm khi ông làm bộ mặt như vậy với cô, điều này khiến cô cảm thấy đây là chuyện cực kì quan trọng. Cô bất giác cảm thấy căng thẳng, dù gương mặt lạnh như băng, đồng thời không hiểu sao cũng có một tia bất an dâng lên trong lòng.

Lam nhi, ba muốn con tránh xa cậu thiếu gia họ Lâm đó ra, ông vào thẳng chủ đề chính.

Hải Lam đang định nhấp thêm một ngụm trà nữa thì cũng bất thần dừng lại. Cô đơ người vài giây rồi nhanh chóng lấy lại khuôn mặt lạnh lẽo. Cô đặt tách trà xuống bàn. Tâm trạng cô vô cùng khó chịu và cảm thấy ba mình thật quá đáng. Chuyện của hai người đang rất tốt đẹp, sao ông nỡ lòng nào chia cắt?! Cô vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, dù trong lòng đang rối bời. Cô nói:

Xin ba cho con một lí do. Con đã phải chờ rất lâu mới có thể gặp lại anh ấy. Con thấy anh ấy cũng rất tốt mà, Cớ sao ba lại...

Cô chưa nói hết câu thì ông Tô đã cắt lời:

Mặc kệ con và cậu ta trước kia đã xảy chuyện gì. Con cũng không được đến gần cậu ta nữa.

Tại sao?, Lam thấy ba nghiêm túc nói thì thấy máu trong người nóng lên. Cô muốn được tìm kiếm hạnh phúc, tìm kiếm nửa kia còn lại của cuộc đời mình, cùng người đó sống thật vui vẻ. Bây giờ cô đã tìm thấy, hay chính xác hơn là đã tìm thấy từ 9 năm trước kia. Cô không muốn chịu cảnh 'cha mẹ đặt đâu con ngồi đấy'. Cô muốn được sống hạnh phúc bên Phong, sao ba cô không hiểu? Ông vốn rất hiểu tâm lí con gái mình mà.

Ông Tô thấy con gái bị kích động cũng lấy làm ngạc nhiên. Bình thường Lam nhi của ông rất biết cách kiềm chế cảm xúc, giờ đây lại dễ dàng tức giận vì một người con trai. Xem ra cô đã động tình với cậu thiếu gia họ Lâm đó thật rồi. Ông không muốn con mình lún xuống cái mối tình đó quá lâu, nghiêm giọng đáp:

Cậu ta đã có hôn ước rồi

Tô Hải Lam đang hùng hực lửa giận, nghe đến câu nói đó của ba thì đơ người tập hai. Câu nói đó như hàng ngàn mũi kim chích vào trái tim đang yêu của cô. Cô như đang ở trên thiên đàng thì bị kéo xuống mười tám tầng địa ngục. Trong lòng dường như có cái gì đó đang vỡ nát. Cô không tin nổi vào tai mình nữa. Cô phản kháng, vẫn còn cố chấp le lói một tia hi vọng:

Con không tin, con không tin!

Ông thấy đôi mắt vô hồn của cô, thấy thương xót con vô hạn. Ông cũng rất thích Lâm Hạo Phong, anh là người rất có tài năng nên nếu như con gái ông và anh kết hôn thì ông cũng sẽ gior hai tay ủng hộ, đồng thời cũng yên tâm mà giao công ty cho anh quản lí. Chỉ tiếc hai người hữu duyên vô phận. Ông thờ dãi bất lực, nói:

Con tin hay không thì tùy. Hôm nay ba của cậu ta và ba nói chuyện. Lâm tổng đã nói rằng con trai ông ta đã đính hôn với một gia đình quý tộc

Lúc này cô thấy thập phần đau đớn. Đoá hoa tình yêu đang nở rộ thì đã héo tàn ngay tức khắc. Cô nói:

Con phải nghe chính miệng anh ấy nói

Ba cấm con có dính líu gì đến cậu ta. Trên thế giới này không chỉ có mỗi cậu ta là đàn ông. Ba sẽ kiếm cho con một người chồng tuyệt vời nhất, hoàn hảo nhất, ông đáp.

ba à, chính ba cũng hiểu thế nào là yêu một người mà, ba chẳng phải cũng rất yêu mẹ hay sao? Thế thì ba cũng phải biết điều này: Hoàn hảo không có nghĩa là thích hợp, cũng không có nghĩa là đặc biệt. Con yêu Phong bởi vì anh ấy là anh ấy, bởi vì những điều chỉ thuộc về anh ấy. Từ khi gặp anh ấy, thì trái tim con đã lấp đầy hình bóng của anh ấy rồi, không thể chứa chấp thêm bất cứ ai khác nữa, Lam nói liền một mạch, sau đó bước ra ngoài.

Ông Tô không biết nói gì hơn. Con gái ông đã yêu quá sâu nặng, chỉ sợ mai sau nó sẽ tự làm tổn thương chính mình.

.....

Biệt thự Lâm gia...

Ba muốn con cắt đứt quan hệ với Tô tiểu thư của Tô thị, Lâm Hạo Nam nói.

Lâm Hạo Phong sững người. Anh biết rằng ba mình rất nghiêm khắc và khắt khe, nhưng chẳng lẽ ngay cả chuyện chọn bạn đời cũng khắt khe với anh nốt!? Anh thấy cô muốn sắc có sắc, muốn tài có tài. Trong mắt anh cô là cô gái tuyệt vời nhất, anh nghĩ trong mắt nhiều chàng đàn ông chắc cũng thế. Có phải yêu cầu về con dâu của ba anh đang quá cao rồi không? Anh hỏi, trong lòng thấy uất ức:

Tại sao ạ?

Thay vì quan tâm đến cô ta, con nên quan tâm đến vợ sắp cưới của mình thì hơn. Ba nhận được điện thoại từ bên thông gia là mấy ngày nữa con bé sẽ đến Trung Quốc thăm con đây, ông đáp

Hạo Phong bị chấn động mạnh, không biết ba đang nói gì:

Cái gì mà vợ sắp cưới? Con có vợ sắp cưới hồi nào?

Ông Lâm thở dài:

Con không nhớ hồi 10 tuổi con đã từng theo ba sang Anh quốc để đính hôn rồi hay sao? Thôi cũng chả trách được, lúc ấy con còn quá bé

Anh sững sốt, cố gắng lục lại mớ kí ức của mình. Đúng là có lần anh sang bên Anh quốc thật, hình như hôm đó còn tổ chức một buổi tiệc, rồi có một bé gái cũng mười tuổi... Tên là gì thì anh cũng quên mất tiêu. Hóa ra đó là tiệc đính hôn, còn cô bé đó là vợ tương lai của anh?! Anh lên tiếng:

Con phản đối. Lúc đây con còn quá nhỏ nên không quan tâm nhiều, nhưng bây giờ con đã tìm được cô gái mình thật sự yêu thương. Con muốn hủy bỏ hôn ước này thưa ba

Ông lâm tức giận:

Hủy cái gì mà hủy? Con nghĩ một lời nói ra từ con là có thể hủy được hay sao? Gia đình Standford đã giúp đỡ chúng ta rất nhiều trong việc quảng bá sản phẩm của Lâm thị. Con phải kết hôn với con bé đó

Hạo Phong nghe xong thì chẳng khác nào sét đánh giữa trời quang. Còn Tiểu Lam của anh thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19

Lại một ngày mới bắt đầu...

Tô Hải Lam không đến trường...

Trông thần sắc cô có vẻ nhợt nhạt một mõi. Đó chính là vì tối qua cô không tài nào ngủ được. Trong đầu cô cứ vang vọng lên câu nói của ba. Lâm Hạo Phong có hôn ước rồi. Đây là một sự thật khó có thể chấp nhận được. Trái tim của cô như rỉ máu, bị hàng ngàn hàng vạn con dao găm đâm vào. Hải

Lam đã mấy lần định gọi điện hỏi anh cho rõ ràng, nhưng cô sợ. Cô sợ anh sẽ bảo đó là sự thật. Nỗi sợ này còn lớn hơn cả nỗi sợ sấm sét của cô nữa. Cô mong sao tất cả chỉ là một giấc mơ, anh không hề đính hôn, cô và anh vẫn quang minh chính đại bên nhau và yêu nhau...

Hải Lam bỗng cảm thấy chán ghét Lâm Hạo Phong vô hạn. Rõ ràng đính hôn với người khác rồi mà vẫn còn ở bên cạnh cô, quan tâm và yêu thương cô, làm cho tình yêu của cô với anh càng ngày càng sâu đậm. Để rồi khi tình yêu ấy đã bén rễ vào tận sâu trong trái tim thì cô đã không thể rút lui an toàn được nữa. Lâm Hạo Phong! Anh là đồ tàn nhẫn!

Đang nằm dài trên giường, Lam chợt thấy điện thoại reo. Cô hồ hững cầm lấy điện thoại, đến khi nhìn thấy dãy số quen thuộc thì giật mình sững sốt. Cô run run bấm nút nghe, cố kiềm chế bản thân để giọng nói của mình không kích động:

"Alo", cô nói nhẹ.

"Tiểu Lam, sao hôm nay em không đi học?", đầu dây bên kia là giọng nói trầm thấp nhưng đầy lo lắng của Lâm Hạo Phong.

Hải Lam hít sâu một hơi, cố gắng điều chỉnh cảm xúc hỗn loạn trong lòng. Chết tiệt! Chỉ nghe thấy giọng nói của anh thôi là cô đã muốn chạy ngay tới trường để gặp anh rồi, đồng thời cô cũng thấy đau lòng, anh không thuộc về cô, anh đã có vị hôn thê của mình rồi. Sau khi đè nén cảm giác chua xót, cô nói, giọng điệu lãnh đạm:

"Phong, à không, Lâm thiếu gia, chúng ta cần nói chuyện"

Nghe ngữ điệu xa cách của cô, Phong thấy trong lòng bất an:

"Tiểu Lam, rốt cuộc là đã có chuyện gì xảy ra vậy? Hình như em đang giận anh à?"

"Một lời khó nói hết"

Nghe cô đáp lại như vậy, anh liền hiểu ý. Phong trả lời:

"Vậy bây giờ anh tới đón em"

Tô Hải Lam trầm ngâm giây lát rồi nói:

"Không cần, em sẽ tự mình đến. Hẹn gặp ở nhà hàng Thiên Đình", cô tùy tiện chọn một địa điểm

Cúp điện thoại, Hạo Phong lập tức lái xe ra khỏi trường. Vừa mới vào lớp, cong chưa ngồi ấm chỗ, anh đã tức tốc lái chiếc siêu xe của mình ra khỏi trường. Cảm giác bất an ngày càng mãnh liệt, tại sao anh lại cảm thấy như cô... đang muốn rời khỏi anh vậy? Không! Anh không cho phép cô rời khỏi anh, Tiểu Lam là của anh, chỉ thuộc về một mình anh thôi. Dục vọng chiếm giữ nổi lên ngày một mạnh mẽ. Đúng thế! Tô Hải Lam, em đừng hòng mà rời khỏi tôi nửa bước.

Nhà hàng Thiên Đình...

Đây là nhà hàng năm sao nổi tiếng trong thành phố, với những món ăn Trung hoa nổi tiếng là cực kì ngon miệng, thực khách chỉ cần ăn một bữa là sẽ nhớ mãi không quên hương vị ở đây. Chỉ tiếc rằng bây giờ cô không có tâm trạng thưởng thức đồ ăn.

Cô đặt một phòng riêng, trước mặt là một bàn ăn đầy những món ăn mà anh thích. Có lẽ cô muốn lưu lại một kỉ niệm cuối cùng giữa hai người. Vừa ngồi vào bàn chưa lâu thì đã thấy Lâm Hạo Phong đến, Hải Lam thầm cảm thán tốc độ của anh. Trong ánh mắt của cô phủ đầy một nỗi bi thương, anh đã không còn là của cô nữa rồi, cô đã bị tước mất tư cách được ở bên anh mất rồi.

Hạo Phong ngồi xuống đối diện với cô, ngữ điệu tràn ngập quan tâm lo lắng:

"Em rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?" Nghe thấy giọng nói trầm thấp đầy quyến rũ của anh, cô không kiềm lòng được mà lại muốn trầm luân, nhưng ngay sau đó cô lập tức lấy lại lí trí. Cô nhìn chăm chú như nhìn đàn ông trước mặt, như muốn khắc sâu thật kĩ gương mặt này.

Hạo Phong cảm thấy bất ổn nhưng rất kiên nhẫn đợi cô mở miệng. Khó khăn lắm, Lam mới thốt ra được mấy chữ:

"Hạo Phong, chúng ta... chia tay đi". Nói xong, cô gắt gao cắn chặt cánh môi hồng nhuận.

"Cho anh một lí do", Phong điềm tĩnh đáp, nhưng thực chất trong lòng anh lại đang nổi sóng.

"Lâm thiếu, tôi nghĩ anh phải biết rõ nhất chứ, anh... đã đính hôn. Nghe nói là với

một thiên kim của một gia đình quý tộc Anh. Thật sự... rất xứng đôi", Lam cũng nhàn nhạt nói.

"Tô Hải Lam, em nghĩ sau khi em xuất hiện trước mặt tôi rồi lại có thể rời đi một lần nữa? Để tôi nói cho em biết, cả đời này đừng hòng thoát khỏi tôi", anh bá đạo tuyên bố

Cô làm sao muốn rời khỏi anh được chứ? Nhưng anh đã có hôn ước rồi, nếu cô chen vào làm người thứ ba thì còn ra thể thống gì nữa, còn đâu là thể diện của Tô gia? Chưa biết chừng gia đình quý tộc đó sẽ còn gây khó dễ cho Tô Thị trên thương trường nữa. Thôi thì trách anh và cô hữu duyên vô

phận. Hải Lam lòng đầy chua xót.

"Lâm thiếu, đừng như vậy. Như thế sẽ không tốt đối với Lâm gia lẫn Tô gia."

Em thật sự muốn rời khỏi tôi?", Anh hỏi lại

Lâm khó khăn gật đầu:

"Lâm thiếu, giữa chúng ta là chuyện không thể nào"

Mặt anh càng lúc càng tái mét:

"Chuyện hôn ước tôi sẽ xử lí ổn thoả"

Hải Lam lắc nhẹ đầu:

"Lâm thiếu, hôn ước giữa hai gia tộc lớn muốn phủi sạch là có thể phủi sạch sao? E rằng không đơn giản như anh muốn"

Anh nói một cách cương quyết:

"Trong mắt tôi, không gì là không thể"

Cô có cảm giác chần động, nhưng vẫn bất đắc dĩ mà nói:

"Lâm thiếu, chúng ta... thật sự không có kết quả đâu"

Anh tức giận cùng cực, đứng dậy, vòng qua bàn đến gần chỗ cô ngồi. Thân hình Hải Lam bị bóng đen to lớn của anh che khuất, cô bất giác rụt người lại. Anh cúi người xuống, bàn tay to lớn nâng cằm cô lên, tay còn lại giữ chặt lấy gáy của cô. Lâm cảm thấy thật đau, qua cơn đau, cô cơ hồ cảm nhận được sự giận dữ của anh. Ngay sau đó, môi anh trực tiếp đáp xuống môi cô... đầy phần nộ.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20

Môi Lâm Hạo Phong đáp xuống môi Tô Hải Lam một cách... trực diện, nghiêm túc và chính mặt, khiến cô phải ngạc nhiên sững sờ.

Nhân lúc cô còn chưa ổn định lại tinh thần, anh liền đưa ngay chiếc lưỡi dính hương của mình vào khoang miệng của cô mà công thành chiếm đất. Xúc cảm kì lạ trong miệng khiến cô phải rùng mình. Bàn tay trắng nõn cổ găng đẩy anh ra, nhưng vô dụng. Anh có thể cảm giác được sự mềm mại của cô không chỉ qua môi lưỡi mà còn qua cả bàn tay nữa. Những cú đâm hay đẩy của cô chẳng xi nhê gì với anh, ngược lại khiến anh càng thêm kích thích. Cô càng tỏ ra kháng cự, anh lại càng bùng phát bản tính chiếm đoạt trời sinh. Sau cùng, cô mệt mỏi, hai cánh tay dần buông lơi, chính cô đang bắt đầu nhận ra, bản thân đang từ từ trầm luân vào nụ hôn đầy hoang dại mà nồng ấm ấy, đang ngụp lặn mê đắm mùi xạ hương trên người anh mất rồi.

Say mê một người đàn ông mà biết sẵn rằng anh ấy vốn không thuộc về mình quả là một chuyện đau đớn biết chừng nào. Nghĩ như vậy, cô liền rơi nước mắt. Anh đang nhiệt tình hôn thì cảm nhận được chất lỏng nóng bỏng mặn chát ấy, anh lập tức buông môi ra, rồi ngơ ngàng nhìn cô đang dùng đôi mắt u buồn nhìn anh. Trông cô bi lụy hơn bao giờ hết, ánh mắt ấy tựa hàng vạn con dao găm đâm vào tim anh khiến nó rỉ máu....

Anh vừa làm gì thế này? Cường hôn cô ư? Mà cô... chán ghét anh đến vậy ư? Nhớ lại hành động của mình, anh chỉ muốn tát cho mình một cái.

Cô khóc càng nhiều, anh càng hối hận. Anh thở dài, dùng bàn tay thô ráp lau đi từng giọt nước mắt của cô một cách dịu dàng mà vụng về. Anh dịu dàng như vậy, cô lại càng không muốn rời xa, càng khóc thương tâm hơn. Anh gấp đến độ sắp ngất, chỉ biết dịu dàng vô về:

"Tiểu Lâm, tôi xin lỗi, tôi không muốn thấy em khóc. Em đừng như vậy được không, tôi thật sự... rất đau lòng"

"Anh... là đồ tàn nhẫn... Nếu yêu em... thì anh định hôn làm gì...?!", cô vừa nghẹn ngào vừa nói

Anh nghe giọng cô mà xót xa, đáp:

"Chính tôi còn không biết mình đã định hôn nè... Giờ tôi mới biết ba đã định hôn cho mình từ hồi còn nhỏ. Tôi hứa với em, sẽ hủy hôn ước đó sớm nhất có thể"

Cô lắc đầu:

"Không được đâu, em không muốn Tô gia phải mang tiếng", có lẽ gặp anh, quen biết anh và yêu anh trên đời này là nghiệt duyên của cô. Dù đã biết được sự thật, thì có thể làm được gì? Anh đã đính hôn, cô vẫn chỉ là kẻ thứ ba đáng ghét chen chân vào hạnh phúc của hai người mà thôi.

Anh lấy hai tay nâng khuôn mặt của cô lên, để cô nhìn thẳng vào mắt anh:

"Tô Hải Lam, em rốt cuộc có yêu tôi hay không?"

Anh gọi thẳng cả họ lẫn tên của cô, nhìn cô với ánh mắt không thể nào kiên định và nghiêm túc hơn. Ánh mắt đó làm cô dao động. Cô vô thức liếc mắt sang nơi khác, ý muốn né tránh, anh nhanh chóng phát hiện ra và nói:

"Nhìn thẳng vào mắt tôi và trả lời tôi ngay bây giờ. Em yêu tôi không?"

Cô nghẹn ngào trả lời, mặt ửng đỏ, còn đâu là hình tượng nữ hoàng băng giá thường ngày:

"Yêu... Yêu chứ... Nhưng..."

Cô chưa nói xong, anh đã ôm chầm lấy cô, giọng nói vô cùng dịu dàng ầm áp:

"Vậy thì tốt... Em chỉ cần biết rằng em yêu tôi, tôi đã hôn em nên em đã thuộc về tôi luôn rồi, rõ chưa? Em không cần quan tâm những chuyện khác"

"Nhưng..", cô vẫn còn do dự

"Tiểu Lam, đôi khi ích kỉ một chút mới tốt cho chính mình, rõ chưa?"

Cô dè dặt gật đầu

Anh hài lòng, hôn lên trán cô:

"Ngao lắm. Yên tâm, tôi sẽ giải quyết tốt chuyện này. Giờ thì để tôi đưa em về nhà nhé"

Cô lại lẳng lặng gật đầu, chính ánh mắt kiên định của anh đã làm cô đổi ý. Có lẽ... cô thật sự có thể ở bên cạnh anh suốt đời, nếu như cô đủ tin tưởng đủ kiên định vào tình yêu của hai người. Nếu cố gắng cũng chưa chắc mọi chuyện sẽ đúng như ý mình, nhưng nếu không cố gắng thì chắc chắn cái gì cũng không thể đạt được.

.....

Sân bay Bắc Kinh...

Cheryl Standford xuống sân bay, thu hút biết bao cặp mắt của đám đàn ông nhờ nhan sắc trời cho của mình. Cô ta hít một hơi ymthaatj sâu, mỉm cười:

"Phong, em đang đến với anh đây"

Lời tác giả:

Dạ này lớp Lili đang thịnh hành cụm từ 'trực diện và nghiêm túc và chính mặt' nên Lili đưa vào truyện :)))

Ngày mai Lili sẽ thi hai môn đầu tiên nhưng ham muốn viết truyện sôi trào nên viết cho các bạn đang theo dõi Lili đây.

Nếu như hôm nào Lili rảnh rỗi và lười ôn thi thì sẽ viết tiếp cho các bạn nhé! À, nếu nghĩ ra đượcj ý tưởng nữa

Lili xin gửi lời đến những bạn nào sắp thi hoặc đang trong kì thi: "chúc các bạn thi tốt và đạt được kết quả tốt"

Nếu chap xàm quá thì góp ý nhẹ nhàng chứ đừng ném gạch nhé! Lili đã cố hết sức rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mãi Mãi Bên Nhau* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.